



Oázis

Erőforrásunk a család



KOPOGTATÓ

- Az idő elvesztése az értékek elvesztésével jár.
- A bevett szokások meredek kőfalként vesznek körül minket és nehéz a felépült falakat lebontani.
- Akkor élünk, ha van egy határidő nap-tárunk, mely teljesen be van táblázva?
- Legalább otthon legyen irgalom!
- A teljesítménykényszer mögött súlyos lélektani problémák állhatnak.
- Akit végképp nem tudtok rosszra csábítani, azt a jó eltűzésére vegyétek rá.
- Van, akinek nem ajándéktárgyra van szüksége, hanem a személyes kapcsolatok melegsége hiányzik az életéből.

SOK FELADAT KOPOGTAT



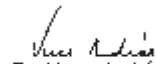
Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő rovata	3
Esszé	4
Mindennapjaink	7
Tedd könnyűvé énnem... ..	25
Élő háziszentély	28
A pápára figyelünk	29
Kentenich atya tanításából.....	30
Gyereknövelde	32
Lépcsőházi gondolatok	34
Főzőcske.....	37
Nincs boruk! Van boruk!.....	38
Óriási apróságok (gyerekszáj)	39
Női lelki nap.....	40
Családkadémia híradó	42
Schönstatt-hírek.....	43

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, ill. önkéntes munkavégzés útján teremtyük elő. Ezért kérjyik adományotokat a mellékelt csekkben „Oázis” megjelöléssel vagy átutalással az alábbi számlaszámra:
73200134-10000434,
(Családok a Családért Egyesület)
„Oázis” megjelöléssel.
Szeretnénk ezúton köszönetet mondani mindazoknak, akik anyagilag is támogatták tevékenységünket.

A Górány házaspár több magyar püspöknek elküldte az Oázis *Közélet és mi és Szeretjyik az egyházat* című számát. A püspök atyák kedves válaszleveleket küldtek és szívesen fogadták az újságokat. Pl. dr. Veres András püspöktől, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Titkárától a következő levelet kaptuk. Idézyunk belőle:

„Köszönettel megkaptam levelüket, amelyben beszámolnak a Magyar Schönstatti Családmozgalom tevékenységéről. Köszönöm tájékoztató-sukat, valamint az Oázis c. lap hozzám eljuttatott két számát. Nagyon fontos, hogy ezen az úton sokakat megszólítsanak. További tevékenységüket kísérje Isten áldása!”


Dr. Veres András
püspök, az MKPK titkára



OÁZIS 2004. december, XIV. évf. 4. (39.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt-Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű házas- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: Az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-002, schoenst@axelero.hu, www.schoenstatt.hu/oazisis • Főszerkesztő: dr. Sallai Tamás és felesége, Karikó Éva. Szerkesztették: Czigyányik Zsolt és Anna, dr. Csermák Kálmán és Alice, dr. Endrédy István és Cili, Gál László és Szilvi, Górány Róbert és Rita, dr. Herbert Tamás és Andrea, Komáromi Ferenc és Mária, Kristek András és Ancsa, Kuslits Károly és Panka, Löw Péter és Helga, Megyimórecz Ildikó, Molnár család, Nádudvari András és Rita, Pór András és Eszter, Sallai Jánosné, Schumicky Ildi, Tóth Ági, Varga Károly és Erika, Wangler Ottó és Kati, Zajkás Péter • Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre (www.palasthybt.hu) • Nyomás: OOK-Press Nyomda, 8200 Veszprém, Csillag u. 5.

Kedves Olvasó!

Játszóházban egy pici lányra lettem figyelmes. Nagy gonddal összeszedte a helyiségben található összes babát, hogy anyukájához vigye őket. Igen ám, de egy baba leesett. Lehajolt érte, hogy felvegye. Sikerült, de közben egy másik pottyant le, azt is fel szeretne volna venni. Nyúlt érte, és egy másik baba potty, leesett. A picur mégis kitartóan szedegette a földről a rakoncátlankodó babákat.

Jót mosolyogtunk az édes csöppségen, és nézve őt, magunkra ismerem. Sok feladatot cipelünk, olyan sokat, hogy talán sokszor csődöt mondunk. Vagy a munkavégzés közben, vagy otthon. Nem bírjuk, vagy roska-
dozunk a terhek alatt, de mégis vinni szeretnénk valamennyit.

Amikor néha sikerül elengedni egy-egy feladatot, mert úgy érezzük, különben megbolondulunk, milyen szabadságot, örömet élhetünk át, és milyen jól helyt tudunk állni a többi teendőinkben. Például egy eszement napon lemondunk egy programról, különóráról (pedig egyébként fontosnak tartjuk), a vendéget nem házi süteménnyel várjuk (pedig az nagyon jó), nemet mondunk egy kínálkozó feladatra (pedig jó ötletnek látjuk), nem ajándékozunk meg minden ismerőst az ünnepen (pedig szívesen tennénk, ha lenne több időnk), mert *még fontosabbra* kell az erőnk. Arra, hogy szeretetet tudjunk adni, első sorban a ránk bízottaknak, és tudjuk, hogy a fáradt ember nem tud szeretni.

A kislányt, akiről írtam, az édesanyja mentette meg, aki hozzáfutott, kivett a kezéből néhány babát, és a székükhöz vitte. A picurka megkönnyeb-
bülten szaladt utána a többivel.

Mi is Mennyei Édesanyánkhoz fordulhatunk, mutassa meg, melyek azok a feladatok, amiket kiadhatunk a kezünkől, és az Ő gondoskodó kezébe tehetünk, mert különben majd összeroppanunk. Nem kell félnünk, Nála minden terhünk, nehézségünk a legjobb helyen van.

Kívánjuk, hogy Mária szíve és keze irányítson mindannyiunkat karácsonykor és az új esztendőben:

A szerkesztőség nevében:



A következő újság házigazdája a soproni régió lesz, címe: **SZENTÉLYÜNK, MÁRIA HÁZA**. Erről szólt volna a mostani szám, de csak egy írás érkezett ebben a témában. A szentelési ünnepünkre szép ajándék lenne, ha megírnánk, mit várunk a hamarosan elkészülő kápolnába költözni szándékozó Édesanyánktól és mit ajándékozunk neki? Várjuk Szűzanyával és háziszentélyetekkel kapcsolatos élményeiteket a többi régióból is a következő címre: Sallai Tamás és Karikó Éva, 2040 Budaörs, Ószirozsa u. 15. Tel.: 23/421-088, e-mail: evatom@uze.net



Koppányszántói csendes ücsörgések, avagy az Úr a hetedik napon megpihent

„Isten a hetedik napon befejezte művét, amit alkotott. A hetedik napon megpihent munkája után, amit végzett. Isten megáldotta és megszentelte a hetedik napot, mert azon megpihent egész teremtő munkája után.” (Ter 2,1-4)

A mai kor embere folyton időhiányban szenved. Állandóan dolgozik, és mindig rohan valahová. Azt gondolja, hogy csak akkor „valaki”, ha egyfolytában tevékenykedik. Persze, így semmire, és senkire sem marad ideje. Legfőképp önmagára! A gyerekeink még csak óvodába járnak, de már oda is sajnos rohanni kell (ugyanis fél 9-ig oda kell érni). Nehéz alkalmazkodni a külsőleg ránk erőltetett időkorlátokhoz.

Nem beszélgetünk egymással. Nem szól hozzánk pár kedves szót az eladó vagy az orvos, mert ezen idő alatt még kiszolgálhat, elláthat valakit. Az idő elvesztése, sajnos az értékek elvesztésével is jár. „Ma olyan korban élünk, amikor megszakadnak az evidenciák!” (Pilinszky) Már nem tudunk bocsánatot kérni, megnyugtadni vagy éppen mosolyt csalni felebarátunk arcára, Isten képmására. Mintha elvesztettük volna azt az érzékünket, hogy Isten szemével szemléljük a dolgokat, társainkat.

Michael Ende híres meseregénye a „Momo”, 1973-ban jelent meg. A történet az időtolvajokról és Momóról, egy kislányról szól, aki visszahozza az embereknek az ellopott időt, ezzel együtt a megszakadt kapcsolatokat is. Ezek az időtolvajok a mi családjainkba is megpróbálnak befurakodni. Szinte észrevétlenül teszik ezt. Gyakran halljuk egymástól, hogy nem, vagy kevés idő jut az egymással vagy gyerekeinkkel való beszélgetésre. Szerencsére felismerhető az időtolvajok mesterkedése, csak bátorság kell ahhoz, hogy szakítsunk bevett szokásainkkal. Ezek a bevett szokások meredek kőfalként vesznek körbe minket (tv, számítógép, rengeteg „halaszthatatlan” külső elfoglaltság stb.), mi építjük magunk, mások köré. Nehéz a felépült falakat lebontani. Tudatosan kell küzdeni ellene. Ehhez a küzdelemhez azonban erőre, hitre, szabadidőre van szükség. Honnét vegyünk erőt? Honnét vegyünk szabadidőt?

A bevett szokásaink fenntartására fordított időt használjuk fel töltekezésre, váltsuk át pihenésre, imádkozásra, barátságok, személyes kapcsolatok ápolására. Ehhez az erőt pedig a végtelen idő Urától kaphatjuk meg, ha kérjük. Pontosabban már rendelkezünk vele, csak még nem realizáltuk,

mert a fontossági sorrend életünkben még a bevett szokásokhoz alkalmazkodik.

Nehéz az ördögi körből szabadulni. Nehéz kikapcsolódni, nehéz pihenni, ha nem tanuljuk meg. Hiszen ezt is tanulni kell.



Hirtelen szinte elviselhetetlenül nyugalmas lesz a szabadidő. Még nem vagyunk teljesen szabadok, függetlenek bevett szokásainktól. Rengeteget nézzük az órát, várjuk a telefonokat, ismerősöket. Mintha már nem lennénk fontosak. Ez kísértés. El akarja hitetni velünk, hogy akkor élünk, ha van egy határidő naptárunk, mely teljesen be van táblázva. Kire, mennyi időm jut? Rád most csak öt percem van. Arra jut a legkevesebb időnk, akivel ezt leginkább megtehetjük, többnyire a házastársunkra.

Az Úr a hetedik napon megpihent. Álljunk meg, pihenjünk meg mi is. Legalább hetente egyszer, mondjuk vasárnap, nekünk is meg kell állnunk, ha nem akarjuk, hogy az idő fogságába kerüljünk, elveszítve önállóságunk, belső harmóniánk, egységet a családdunkkal.

Sokaknak talán a legkellemesebb pihenés az alvás. Az alvás nélkülözhetetlen szervezetünk számára. Ilyenkor testünk pihen. Lelkünket sem szabad elhanyagolni. Erre szolgál a pihenés aktív formája, ami mindenki számára más és más. Hitbéli töltekezéstől a hobbygig, könyvolvasástól a vasútmodellezésig sok minden belefér.

A családban a pihenésre szánt időt igyekszünk közösen eltölteni. „Fontos vagy számomra, ezért szakítok időt Rád. Köszönöm, hogy Te is megajándékozol a szabadidőddel.” Olyan kikapcsolódást keresünk, ami mindkettőnk számára egyaránt értékes, tartalmas elfoglaltság, pihenés!

BESZÉLGETTÜNK

Ősz volt. A nyírfák téli álmodáshoz vetkőztek némán. A csend gondoláját három fekete hattyú-felleg húzta az alkonyat aranyló kék tavában.

Virágokról beszélgettünk. Minden szó pirosan, kéken kezdett illatozni. Beszéltünk a méhekről. Szavaink is zenélő szárnyon méz után repültek.

Beszélgettünk eltűnt gyermekkorunkról.
 Arany karika lett minden szavunkból,
 s vertük, míg Éden ajtajához értünk,
 hol az Idő állt láng-kardú kerubként.

.....

Beszélgettünk az Istenről. Kigyúltunk
 mint csipkebokrok, két kis ibolyácska
 kíváncsi lett s kikandikált a földből,
 míg üzenettel Emberhonba mentünk.

(Részlet Mécs László verséből)

Koppányszántói telkünk és házikónk számunkra az a sziget, ahol mindannyian töltekezünk, pihenünk. A sziget Tolna megyében található, Nagykönyihez közel. Az ott eltöltött idő, családunk minden tagjának élmény, kapcsolódás. Gyermkeink több szabadságot kapnak, kevés a kötöttség. Számukra a legnagyobb öröm, hogy egész nap az udvaron lehetnek (homokozó, fürdés, hinta, a zöld fű). Együtt a szeleburdi család. Fő szórakozás apával érdekes bogarakat keresni, pókot etetni (szöcskével), locsolni, szalonnát sütni. Anya kertészkedik, gazol kilépve a hétköznapi világából.

A legnagyobb élmény a tornácra kitett fonott kerti székekbe ülni. Csak ülni és nézelődni, szemlélődni. Anya szereti, ha apa ott ücsörög, míg ő kertészkedik, mindent szemmel tart, pihen, imádkozik, ott van. Szereti, ha apa ott olvas. Apa szereti, ha anya a kertet rendezgeti, megszépül minden a keze munkájától, s ő maga is. Esténként, közösen a tábornótűz köré telepszünk, melegszenek, sütjük a szalonnát. Altatás után a nyári estéken ketten ülünk a tornácra és nézzük a nyári égbolton a csillagokat. Beszélgetünk, álmodozunk. Pihenünk!! Minden percének örülünk, mert Pécsen sajnos nem lehet így kiülni, nem lehet hallani a tücskök koncertjét, nem lehet érezni a teljes sötétséget, a csendet. Jó volt most augusztusban együtt lesni a hulló csillagokat, örülni, ha láttuk.

Koppányszántó Istentől kapott ajándékunk, és a pihenés Istentől kapott igényünk. Szerencsére itt e kettő egybeesik. Ahhoz, hogy tovább menjünk a hétköznapiakban, meg kell állnunk. Ezt a megállást szolgálja, teljesíti be a koppányszántói csendes ücsörgésünk...



Irgalom

Veszedelemesen teljesítményorientált világban élünk. Rettenetes, hogy ma már az embert, jóformán születésétől kezdve kizárólag a teljesítménye alapján ítélik meg: „Mit tud már a baba?” „Tud már járni? Még nem??!” Később: „Még mindig pelenkába pisil?! Nahát!” Majd: „Milyen a bizonyítványa? Több négyese, sőt netán hármasa is van?! Hogy lesz így ember ebből a gyerekből?!” „Te hova járatod a gyereket?! Nem jár se zenére, se külön angolra, se úszni?!” Később: „Jó helyen laktok? És milyen kocsitok van? Hol nyaraltatok? Csak??!!” Az ember embersége másodrendű kérdés produktumához viszonyítva. Mindenekelőtt ahhoz: mennyi pénzt keres (ha felnőtt), és milyen magasra kapaszkodik a közösség rangsorában, amelyben él. Nem az a fontos, ki vagy, hanem mid van.



A versenysportokban természetes a teljesítménykényszer. Győzni kell. De bármilyen áron? Akár az egészségkárosító doppingszerek segítségével is becsapva a világot?! Megéri idő előtt a sírba kerülni, mint pl.: Zsiborás, Dárdai, Fehér akik az emberfeletti erőfeszítés, a teljesítményért önmagukkal folytatott örökös heroikus küzdelem következtében haltak meg.

Természetes-e, hogy a teljesítménykényszer bizonyos körökben a hitvesi ágyat sem kerüli el. Egyre több férfi keresi fel orvosát (a gyógyszerértári statisztikák is mutatják), hogy Viagrát írassanak fel, mert még férjként is annak alapján ítélik meg az embert, mennyit teljesít, és sikerül-e a kudarcot elkerülnie. Persze a nehézség tovább fokozódik, ha a „szerencsétlen” férjnek még más „pályákon” is produkálnia „kell”.

Természetes-e, hogy gyermekeinknek is állandóan produkálnia kell. Megéri-e pl. általános iskolában nulladik órára és számtalan különóra járatni a gyerekeket?! Folyton másokhoz hasonlítani, akiknek bezzeg már rég megvan a nyelvvizsgájuk?! Azokhoz, akik nyertek versenyt, jól szerepeltek, akit nyilvánosan megdicsértek...

Igen, teljesíteni kell. Igen, törekedni kell a jó jegyekre. Igen, helyt kell állni a munkahelyen. Igen, sok mindent *kell*, amit nem szeretünk. Csak leg-

alább otthon ne ez legyen a szeretetünk mércéje, csak legalább otthon *legyen irgalom*. Szeressenek úgy, ahogy vagyunk. És szeressünk mi is csupán azért, mert *van-nak*.

Gyerekeinknek szoktuk mondani, már szinte rituálészerűen, ha valamiért büszkék vagyunk rájuk:

„Szeretlek, de nem azért, mert szép vagy.

Szeretlek, de nem azért, mert ügyes vagy.

Szeretlek, de nem azért, mert okos vagy.

Hanem miért? Mert az enyém vagy!”

Volt, hogy még ezt is hozzátettem: „Ha Te lennél a világ legkutya-ganébb (tudom, hogy nincs ilyen szó, de ezt mondtam) kölke, akkor is szeretnélek.” – Kislányunk erre ezt felelte: – Anya, ha én olyan rossz lennék, abban te is hibás lennél, meg az apa is.



Álláskeresés – vagy a Szűzanya furfangjai

Kicsit szégyellem magam... Mindennap imádkozom háziszentélyünkben, többször szentmisével sikerül kezdenem a napot, s mégis elfog az aggodás népes családunk anyagi helyzete miatt. Különböző, nem „jól jövedelmező”, de „mégis valami” munkákat elvállaltam, amitől amúgy is zsúfolt életünk teljes rohanássá vált. Nagy felelősséget hordozunk mozgalmunkban is, s ez az örömteli munka minden időnkét kitölti, s a gyerekeink is örömmel vesznek minden rájuk szánt, nekik szentelt percet, órát, napot, hétvégét... A közösségért végzett munkát, s az áldozatokat, melyek ezzel együtt járnak felajánljuk Szűzanyánknak, de közben panaszkodunk, görcsölünk, hogy az aktuális kiadásainkra miből futja... Nem kellene inkább valami jól jövedelmező állást keresni – ha egyáltalán találnék... –, hogy gyerekeink nagyobb anyagi biztonságban legyenek? Hogy a lyukas cipő helyett ne az osztálykirándulást megelőző éjszakán a nagyáruházban kelljen cipőt venni,

mert mégiscsak ciki, ha le kell térdelni... A szalagavató kiadásairól már nem is beszélve.

Mialatt ezen őrlődöm a Szűzanya különféle furfangos módokon ad jelzéseket. Szeptember, október, november folyamán, mindig éppen a végső legkritikusabb pillanatban váratlanul egy-egy borítékot juttat hozzánk. Körülbelül havonta akkora összegekkel, amennyivel több pénzünk lenne, ha dolgozni járnék.

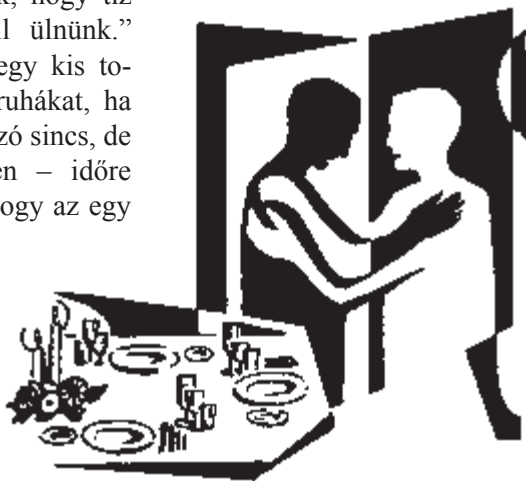
Végül egy apró történet, melyben Mária figyelmességét mutatja. Péntek délután, épp vége az utolsó különórának is, rá fél órára terveztük az indulást, utazunk Pécsre, „schönstattozunk”. Csöngetnek. Kedves ismerősünk az iskolából, még soha nem járt nálunk, de kedveljük egymást. „De jó, hogy jöttél, egy baj van csak, hogy tíz perc múlva az autóban kell ülnünk.”

„Csak egy pillanat, hoztam egy kis tojást, kolbászt, sajtot, almát, ruhákat, ha nem haragusztok.” Haragról szó sincs, de a lázas készülődés perceiben – időre mentünk! – nehéz elviselni, hogy az egy pillanattól fél óra lett...

Kedvesen búcsúznak egymástól. Pécsre mi érünk oda utolsó utániként, de nem dőlt össze a világ... S mikor vasárnap dolgozunk végeztével hazatértünk, egy tizenkét tagú család látogatott meg minket két napra. Bizonytalan volt, hogy jönnek-e, nem készültünk rá, de nagyon örültünk nekik. Ekkor már kezdtem sejteni, miért épp indulás előtt ugrott be ismerősünk! Hiszen éppen a vendéglátáshoz valókat tartalmazta ajándéka!

Hétfőn épp azon törtem a fejem, mit főzzek vacsorára kedves vendégeinknek, amikor megszólalt a telefon és barátnőm kérdezi: „Nem jönne jól egy kis babgulyás? Túl sokat főztem a hétvégére.” „Soha jobbkor! Köszönöm.” Miután megtudta, hogy ilyen sokan vagyunk, „csodálatos levesszaporítást” végzett, így a „maradék” húsz embernek éppen elég lett. Az esti vendéglátás így ismét nem az én gondom volt...

Kicsit szégyellem magam...



„Mostanában nem tudok meglegni munka nélkül”

„Állandóan az elvégzendő feladatokon jár az eszem. Alig van időm a családomra, egyre „pörgők” és idegesít, ha a körülöttem lévők nem teszik ugyanezt. Türelmetlen vagyok, ha a mellettem élők nem hoznak éppolyan jó teljesítményt, mint én. Segítsetek, mert azt hiszem, mindez valamilyen betegségekre utal.” – nem valószínű, hogy társunk ilyen gondolatokkal állna elének, amikor arról panaszkodunk, hogy bokros teendői miatt alig látja családját. Ezzel szemben, ha túl sok elfoglaltságára tennénk megjegyzéseket, valószínűleg azt mondja majd: „Nincs más választásom. A családért, a közösségért, az egyházért teszem.”

A főnökök sem szokták figyelmeztetni a dolgozókat, hogy túlhajtják magukat. A különösen sokat túlórázó munkatársat nem betegnek, hanem ideális beosztottnak tartják. Ha a munka minőségével van gondjuk, azt természetesen azonnal megmondják, de a munkaalkoholizmust – a munkától való függőséget - nem tartják kórosnak, legalábbis addig, amíg testi tünetek nem gátolják a teljesítményt. A kollégákat esetleg irritálhatja a munkamánia, főként, ha ez stréberségnek tűnik, vagy ha a törekvő munkatárshoz igazítják majd a mércét.

A házastárs, a családtagok feladata, hogy figyeljenek a munkaalkoholizmus tüneteire családjukban, mert kevés az esélye, hogy más megteszi.

A munkaalkoholistának „jó oka” van arra, hogy sokat dolgozzon: a családot el kell tartani, az elbocsátás réme szinte mindenkit fenyeget, így a minél több túlórára, a magasabb fizetésre, a biztos állásra való törekvést a család is támogatja vagy legalábbis tolerálja.

Melyek az árulkodó tünetek, amelyeket felfedezhetünk akár magunkon is? Árulkodó jel, ha társunk nem tud nyugodtan megülni úgy, hogy közben semmit nem produkál. Például a színház, mozi, koncert és minden olyan helyzet kínzó próbatétel, ahol tétlenül szemlélődik. Nem bírja a csendet. Nem tud pihenni, szabadsága alatt munka elvonási tünetei vannak, alig várja, hogy újra visszamehessen dolgozni. Szinte mindig elégedetlen magával. Az elvégzett munkának alig tud örülni, hiszen máris várja a következő teendő. A feladatot nem tudja kiadni a kezéből, ezer okot talál, hogy ő az egyetlen, aki ezt a legjobban el tudja látni.

Nem csupán az a probléma, hogy kevés időt tölt a családjával, hanem az együtt töltött időben is a munkahelyi hozzáállása jelenik meg: a teljesít-

ménységyszert ugyanis nemcsak magára, hanem az őt körülvevő emberekre is alkalmazza. Az ellenőrzőjét bemutató gyermekével, a ház körül munkát végző társával sem elégedett, egyre gyakoribbá válnak a konfliktusok.

Az elégedetlenséget okozhatja az is, hogy arra törekszik, hogy egy megközelíthetetlen ideált elérjen. Azt gondolja, hogy Isten, és a többi ember is, csak a tökéleteseket szereti, ha nem az, semmit nem ér. Például mindig naprakész, megbízható, kiváló, profi munkatárs szeretne lenni, aki emellett az egyházi közösségben is nagy tekintély, minden alkalmat megragad, hogy a középpontban legyen. Vagy a nő szuperanyává szeretne válni, aki él-hal a gyerekeiért, kreatív, tájékozott, művelt, mindenről tud és mindenben szerepet akar vállalni. Gyerekeit kimagasló eredmények elérésére óhajtja sarkallni (már ha hagyják magukat), mert ezáltal ő is reflektorfénybe kerül. Ezek a törekvések azonban többnyire sikertelenek, mert bármilyen jó dolgot meg is tud valósítani, azonnal le is értékeli, már nem tűnik olyan jelentős eredménynek.

A munkamániás ember fokozatosan teljesen kimerül. Szédülés, gyengeség, remegés, fejfájás, gyomorpanaszok, álmatlanság, magas vérnyomás, szívritmuszavar és depresszió jelentkezhet nála. Ha a fenti panaszokkal orvoshoz fordulnak is, kicsi az esély, hogy a túlterhelt szakemberek felfedezzék a háttérben megbúvó lelki okokat. Ezek a tünetek egy időre „ágyba döntik” a beteget, akit gyógyszerekkel felturbósítanak, aztán kicsit helyre billenve a feladatát újult erővel folytatja, mert be kell hoznia a lemaradást is.

Ne higgyük, hogy csak a férfiaknál jelentkezhet ez a betegség. Még az otthon lévő anyukáknál is előfordulhat, akik csak úgy érzik jól magukat, ha minden idejüket a gyermekek szükségleteinek kielégítésére fordítják, vagy a ház mániákus rendben tartása köti le minden energiájukat. De jelentkezhet ez vallásos síkon is, olyan túlbuzgóságban, amely a család elhanyagolásával jár.

A munkaalkoholizmust felfoghatjuk egyfajta hiánybetegségnek: többek között elfogadáshiány, szeretethiány, önbizalomhiány okozhatja. A természet azonban nem szereti a légüres tereket, ha űr van valahol, könnyen valamilyen pótlék szippantódik belénk, ilyen lehet az állandó tevékenység kényszere! Ez az űrt kell nagy türelemmel és szeretettel betölteni.

A munkamániában megnyilvánuló teljesítménykényszer, bizonyítási vágy mögött súlyos lélektani problémák állhatnak:

Előfordulhat, hogy szigorúan követelő szülők hatására kialakult istenkép okozza, hogy mindenáron meg akar felelni. Az ilyen ember szemében

Isten olyan, mint egy hajcsár, aki kegyeit csak a tökéleteseknek osztja. Segíthet ebben az esetben egy jó lelkivezető, aki az Istenről kialakított torzképet segít kiigazítani.

Az is lehetséges, hogy úgy gondolja, rajta múlik minden. Neki kell a környezetében minden problémát megoldani. Eszembe jut XXIII János pápa álma: a hivatalával járó nehézségekről panaszkodott Istennek. Erre az Úr ennyit szólt: „János, ne tartsd magad olyan fontosnak.”

Mivel erős felelősségérzete van, jó, ha ezt elsősorban a családja felé irányítja, ha rádöbben arra, pont azokat veszélyeztetni elfoglaltságával, kimerültségével, akik rá vannak bízva, akikért felelősséggel tartozik, akiket számon kérnek majd rajta. Egy apa írta, még senkit sem hallott halálos ágyán azt mondani, de kár, hogy olyan kevés időt töltöttem a munkahelyemen. Fontos, hogy házastársa segítsen neki felfedezni a bajt amíg az orvosolható, amíg nem hidegülnek el egymástól.

Önbizalomhiány is meghúzódhat e probléma mögött. Nem merek nemet mondani, elvállalom, különben mit szólnak az emberek. Vagy szép és nagy feladatokat vállallok, hogy elismerjenek, hogy felnézzenek rám. Segít neki, ha otthon nem kell „topon lenni” (ahogy manapság mondják), vagyis maximálisan teljesíteni, ha elismerik nem csak a munkát, amit végez, hanem őt magát is: „Ha kiválóbb lennél, akkor sem szeretnék jobban.” Fontos az is, hogy tudatosítsa újra és újra magában, nem a környezet elismerése a fontos, mert az emberek többnyire a látható teljesítményeket értékelik, hanem az, hogy Isten hogyan látja, aki a hűséges kötelességteljesítést többre értékeli, mint a látványos „produkciót”.

A munkamánia lehet az önmagunk előli menekülés megnyilvánulása, lehet félelem attól, hogy önmagunkkal vagy a társunkkal legyünk. Ha megálás nélkül hajtunk, nem merülhetnek fel életünkkel, házasságunkkal kapcsolatos komoly kérdések, s ráadásul még hasznos, fontos embernek érezhetjük magunkat. Sajnos, ha a problémákkal nem nézünk szembe, valószínű, hogy nem oldódnak meg maguktól, sőt növekednek.

A teljesítménykényszer nagy türelemmel és szeretettel orvosolható, de bizonyosan nem megy egyik napról a másikra. A jegyesség kezdetén vonzó, hogy a választottunk keményen törekszik, hogy vigye valamire, ez az imponáló tulajdonság eltűlözva a házasság évei alatt nehéz keresztté válhat, amit közösen, szeretetben hordozunk. Nem adjuk fel, segíthetünk egymásnak, hogy a család érdekében társunk szép lassan testben és lélekben viszsztatérjen szeretteihez.

Lopjátok el az időt! – Hihetetlen megbízás

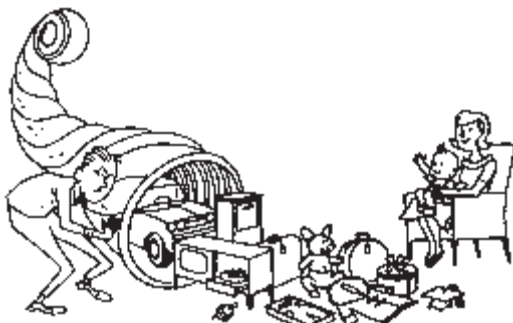
Az ördög világtalálkozót szervezett, megnyitóbeszédében így szólt démonjaihoz:

– A keresztényeket nem akadályozhatjuk meg abban, hogy templomba járjanak és megismerjék az igazságot. De meg tudjuk akadályozni, hogy fejlődjön Jézus iránti személyes kapcsolatuk és szeretetük, és hogy imádkozzanak. Ha ezt a kapcsolatrendszer meg tudjuk szerezni magunknak, miénk a hatalom is! Ha ők imádkoznak, mi veszélyben vagyunk! Tehát hagyjátok őket templomba menni, hagyjátok őket a megszokott életvitelükben, de lopjátok el az időt, nehogy elmélyítsék kapcsolatukat Jézus Krisztussal!” – így szól a megbízásom hozzátok, alvilági angyalokhoz. – Térítsétek el őket!

– De hogy tegyük mindezt? – kérdezték a démonok.

– Foglalkoztassátok őket állandóan a mindennapi élet melléktevékenységeivel, találjatok ki mindig valami újat, hogy uralkodjatok a gondolataikon! – válaszolta az ördög.

– Irányítsátok őket úgy, hogy sok kiadásuk legyen, sok legyen a fel- ill. elhasználásuk. Folyamodjanak újra és újra kölcsönökhöz. Ha erre nem hajlanak, spóroljanak úgy, hogy járják sorra a bevásárlóközpontokat, diszkontáruházakat a legolcsóbb termékekre vadászva.



Az asszonyokat beszéljétek rá, hogy csak a munkájuknak éljenek. A férjeket győzzétek meg arról, hogy heti 6–7 napot dolgozzanak napi 10–12 órával. Így biztosíthatunk számukra megüresedett életet.

Mindenképpen tartsátok távol őket attól, hogy gyerekeikkel együtt legyenek, és semmiképpen ne imádkozzanak értük! Ha a családok végre szét-esnek, nem lesz, ami védelmet nyújthat számukra.

A fejüket tömködjétek teli úgy, hogy esélyük se legyen meghallani a Szentlélek hangját! Rendezzétek el, hogy a tv, a videó, a számítógép a közvetlen közelükben működjék, hogy gondolatuk állandóan le legyen foglalva, így szétszakad szövetségük Jézus Krisztussal.

Árasszatok el mindent, még az étkezőasztalokat is újságokkal, a nap 24 órájában újra és újra árasszatok el őket információkkal. A reklámtermékek plakátjaival és képeivel takarjátok el az utcákat, postaládáikat tömjétek teli reklámanyagokkal. Az újságok címlapján és képeken legyenek szebbnél szebb karcsú modellek, hogy a férfiak egyre inkább a külső szépség meghatározó erejében higgyenek és saját feleségüket lássák kevésbé vonzóknak.

Szabadságuk ideje alatt se legyen nyugtuk, tegyetek meg mindent azért, hogy gondterhelten, nyugtalanul térjenek vissza a munkájukhoz.

Akadályozzátok meg, hogy örüljenek a természet szépségeinek, és semmiképpen ne csodálják meg Isten teremtett világát! Küldjétek őket szórakozóhelyekre, rendezvényekre, hajszolják az újabbnál újabb élményeket! Az legyen a célotok, hogy életükben mindig ott legyen az elfoglaltság, az elfoglaltság, az elfoglaltság..., hogy semmi idejük ne maradjon Istenre, a szeretetre.

Azt se engedjétek, hogy Istenről beszélgessenek. Ha egymással találkoznak, vég nélkül kritizálják az egyházat, a papokat, a felekezeti iskolákat, szervezeteket, hogy rossz lelkiismerettel távozzanak.

Egyre inkább és állandóan az legyen az érzésük, hogy túl sok a dolguk, ne maradjon idejük egymásra! Számtalan jó okot tárjatok eléjük, ami segítségükre szolgál, hogy mindig halogatják az egymásra szánt idő odaajándékozását, nehogy Istentől kérjenek új erőt! Így rövidesen kénytelenek lesznek a saját erejükből élni, egészségüket, családjukat a „jó ügyért” feláldozni.

Akit végképp nem tudtok rosszra csábítani, azt a jó eltűzésére vegyétek rá. Járjanak sok közösségbe, evangelizáljanak, keressék a vallásos élményeket, érezzék azt, hogy életcéljuknak a lelkek megnyerését tartsák, hogy minden feladatot nekik kell megoldani. Az oktalanok nem veszik majd észre, hogy családjukra emellett már nincs erejük, megszakad egységük, egyre elhidegülnek egymástól, mert nincs idejük egymással beszélni. Ne ijedjétek meg, ha megnyernek is Istennek néhány lelket, hamar elveszítik, ahogy meglátják, hogy lelkes térítőik a saját családjukat nem tudják evangelizálni.



Rajta, menjetek! Higgyétek el, működni fog!

Ez a találkozó nagyon jól sikerült. A démonok gyorsan elindultak a világ minden tájára megbízatásukat teljesíteni. Nem győznek ide-oda rohanni... Mint tapasztaljuk, mindenütt ott vannak.

Férjek-fiúk Apák-gyerekek

(Az előző számban olvasottak többeket késztettek továbbgondolkodásra és élményeik megosztására a fenti témákkal kapcsolatban.)

Az elégedetlenség ragályos – de az elfogadás is!

Egyik nyáron nagyon sokat elégedetlenkedtem a férjemmel, amiért az otthonunkban hátralevő hiányosságok, javítások nem készülnek. Bár a zsörtölődés légköre szinte állandósult, mi nem éreztük, hogy a kapcsolatunk ez mélyebben érinti, hiszen ismertük egymás lelkét.

Ami feltűnő lett, hogy kamasz gyerekeink – akiknek a füle hallatára történtek a fentiek – egyre durvább kritikával illettek minket. A kritizálás okát nem értettük, természetesen mélyen igazságtalannak éreztük, és csak hüledeztünk rajta. Amikor már olyanokat mondtak, hogy majd leégett a hajunk, férjemmel magunkra csuktuk az ajtót, s megpróbáltuk elemezni az eseményeket. Végül is arra a következtetésre jutottunk, hogy a gyermekeink viselkedését valószínűleg a köztünk lévő zsörtölődős hangnem váltotta ki, legalábbis a kritikák néhány eleme erre utalt. El is határoztuk, hogy zárjuk a sorainkat, ezt a stílust a gyerekek előtt nem folytatjuk, s egymás tekintélyét megvédjük.



Az élet aztán mindjárt teremtett is alkalmat arra, hogy elhatározásunkat gyakoroljuk. Kettesben voltam a nagyfiammal amikor megint elkezdte édesapja kritizálását, nem nélkülözve a kamaszos túlzásokat, igazságtalanságokat. „Nincs igazad – válaszoltam. – Nézd meg milyen jószágos édesapád van”, s elkezdtem sorolni férjem jó és kiváló tulajdonságait. „Most nagyon igazságtalan voltál” – fejeztem be végül. A fiam meglepődött. „Tudom” – válaszolta, és arcán látszott, hogy nagyon jól esik neki mindaz amit az édesapjáról mondtam, még ha ez estben ez egy kis rendreutasítással is együtt járt. Még az is meglepő volt számunkra, hogy ezek után kamaszaink fent leírt viselkedése nagyon hamar megváltozott.

Micimacsó* konyhakötényben

Kisfiúnk igazi szívtipró. Tudja, hogyan kell rabul ejtenie szülőanyja szívét. Úgy tud nézni gyönyörű kék szemével, de úgy...! Ha két kis karjával átöleli a nyakamat, az ölembe borul, bizony el-el száll a józanész. Ilyeneket is mond hirtelen, minden előzmény nélkül: „Szép vagy, anya”. (Tudja, mitől döglik a légy!) Honnan veszi, nem az apját utánozza az biztos, ő nem az a csöpögős típus.

- Igazi pici macsó – mondja a férjem.
- Igen, Micimacsó – mondom én.

Figyelnem kell arra, hogyan nevelem, mert hajlamos lennék, hogy édes kisfiúnk szemrebbenéseitől megbabonázva engedélyesebb legyek, mint a lányainkkal voltam. Tudom, rajtam, rajtunk is múlik, milyen férfi, férj lesz belőle. Néha eszembe jut jövőendő menyem (a galád, akiért már most imádkozom), ne szidjon majd, hogy elkényeztettem, kiszolgáltam. Fiunkat is bevonjuk – korának megfelelő mértékben – a házimunkába. Segít teríteni, kis konyhakötényében a főzésbe is beszáll, játékaikat felrakja a polcra, piszkos ruháit, amit levetett, a szenniestartóra rakja... Nem engedem, hogy a lányok kiszolgálják, bár erre nincs is visszafoghatatlan hajlandóságuk.

A legfontosabb, hogy látja apját, látja, hogy nem az a férfias viselkedés, hogy hazaérek, lábam az asztalra teszem, egyik kezemben sör, másik kezemben újság, és körbeugrál a fehérnép. Látja, milyen az apa, a férfi: erős, mert fel tud magasra dobni, de soha nem üt meg. Az apának az anya a legfontosabb, mindig őt igyekszik megpusztilni először, ha hazaér. Az apa szükséghelyzetben tud főzni, kádat súrolni, vasalni, mosni is, egyébként rendszeresen és szívesen fürdeti a gyerekeket és készíti a reggelit, míg anya (legyőzve önmagát!) a fürdőszobában tollázkodik és buzdítja az ifjoncokat a lelkes készülődésre. Apa tud uralkodni magán, szinte soha nem hallották panaszkodni, pedig nagyon sokat és keményen dolgozik. Néha persze az „asztalra csap”, annak súlya van. Apa nem beszél feleslegesen. Apa okos, de nem fitogtatja tudását. És apa mindannyiunkat nagyon szeret, mert örül, ha velünk lehet.

Az apa neveli férfiasságra a fiunkat, elsősorban azzal, hogy van. Micimacsónk megtanulhatja, egy apa lehet férfias akár konyhakötényben is, síró gyerekkel a karján.



* macsó: női szíveket elrabló

Angyalok járnak közöttünk

A minap felismertem egyiküket: kicsi volt, védtelen, göndör hajú és nem egészen két éves. Korábban azt hittük, főleg mi vigyázunk rá, a feleségem és én: tápláljuk, öltöztetjük, tisztába tesszük, felkelünk hozzá és hasonlók, a bajoktól, nehézségektől és veszélyektől pedig még egy jó darabig mi fogjuk megóvni őt, és nem fordítva. Persze ő is megajándékozott minket mosollyal, kedvességgel, bizalommal, mégis úgy esett, hogy a szeretetünket ilyen módon is viszonzotta – mondom, már két éves kora előtt.

Így történt: nagy munkában voltam, egy hosszabb tanulmányt kellett időre befejeznem, sűrű, fárasztó időszak volt. Végül elkészültem vele, még igazítottam rajta itt-ott, aztán eljött a pillanat, amikor nyomdakésznek nyilvánítottam. Otthoni nyomtatónk nemigen állt akkor sem a helyzet magaslatán, ezért úgy gondoltam, hogy este bemegyek a munkahelyemre, majd ott kinyomtatom. Fel is öltöztem, könnyű volt a szívem a befejezett munka örömétől, és azt gondoltam, hogy legyen könnyű a kezem is: nem akartam elvinni a táskámat, csak egy kis mappát a kinyomtatott oldalaknak.



Kedves kis őrzőangyalom – kislányom képében – ekkor perdült eléem széles mosollyal az arcán, kezében a számára elképesztően nehéz táskával. Felém nyújtotta, hiszen tudta, hogy ezt szoktam magammal vinni, és segíteni akart nekem. Mondom, nehezek nélkül, könnyeden szerettem volna menni, de nem akartam őt elszomorítani a visszautasítással, hát elfogadtam a kezéből a táskát, bár feleslegesnek éreztem.

Csak fél órával később, az iroda zárt ajtaja előtt derült ki, micsoda misztikus előrelátás volt ebben a kislányban: a kulcs a táskámban volt. Ha nem viszem magammal, most dolgomvégezetlenül, bosszankodva mehetnék haza, s keserű szájjal fekehetnék le...

Honnan tudta, hogy pontosan arra a táskára lesz szükségem? Én azóta is életem nagy csodái között tartom számon azt az estét, és öröm emlékezetemben a giccsig menően tiszta, örömteli arcát, ahogyan nyújtja felém a táskát, amit alig bír el, és amiről még egyikünk sem tudta, mennyire nagy szükségem lesz rá.

Apa a lódoktor

Az édesapák felelősségteljes vezető szerepe a családban nagyon fontos. Ennek megerősítésében az édesanyák sok mindent tehetnek. Amikor lényeges döntés előtt állnak, az édesanya nem dönt egyedül, hanem a végső döntést a munkából hazaérkező apára testálja. Ezáltal erősödik az apai tekintély. Ez nem zsarnoki, hanem a Jóisten által adott, Istenben gyökerező tekintély. Nem az akarat megtörése a célja, hanem az önzetlen szolgálat, hiszen nem csupán a döntés van az apa kezében, hanem a felelősség is.

Mi apák jót akarunk gyermekeinknek, mégis nehézségekbe ütközhetünk. A serdülőkorú lányommal időnként nehéz megtalálnom a közös hangot, pedig ez aztán igazán fontos. Rólunk, apákról mintázzák majdan leendő férjük képét. Egy ideig szívesen beletelepszenek ölünkbe, ha hagyjuk, ha nem, esetleg korán keresik ezt a gyengédséget másoknál.

Sok munkám miatt a lányaimmal nem tudtam elegendő időt tölteni. Most a közös hangot keresem velük, ami alapja a helyes apa-leány kapcsolat kiépítésének. Több időt töltünk együtt, sakkozunk, rajzolunk és élvezük a közös zenélés örömet.

Lányaink egy alkalommal kaptak egy letört lábú lovat ajándékba. Apa gyógyítsd meg! – kérték. Többszöri próbálkozásom sikerrel járt, ezzel nagy tekintélyt vívtam ki. Gyermekeim azóta is így becéznak: apa a lódoktor!



Schönstatt-szentély Gossauban

Májusban ritka lehetőség kínálkozik: egyhetes svájci munka, cégautóval, szállással, és az asszony is jöhet. Nosza, hamar nagy szervezés indul, elhelyezni a gyerekeket az utazással együtt összesen tíznapos távollét idejére, egyezkedés a nagyszülőkkel, rokonsággal, osztálytársak családjával („a zongoravizsgát ne felejtétek el”), a kinti munka itthoni előkészítése, ruhamustra („jaj, mit vegyek majd fel, ha vacsorázni megyünk?”), videokamera kölcsönzés a sógortól, útitervkészítés és a kint élő magyar baráti család „meglepi” csomagjának összeállítása, csupa sürgés és forgás, kapkodás és rohanás, a készülődés édes izgalma. Aztán elérkezik a nagy nap, lehuppanunk a számunkra kirendelt Fiat Dobló ülésébe, indítókulcs fordul, motor felbrummog, kerekek mozdulnak, és mi úgy érezzük, nincs az ördögnek olyan kifinomult praktikája, amely megzavarhatná ezt a tíznapos együttlétet, a pároslét meghittségét, a ki tudja hányadik nászút ígértét.

De hát tudvalevő, hogy az ördögnek nincs szüksége kifinomult praktikákra – elég neki egy egyszerű papírlapköteg, egy térkép. Mert hát a térképnek nagy hatalma van ám, főként az emberi hangulatokra! Elég, ha az ember párja a kezében tartja, és abból tájékozódik, míg a volán mögött ülő férj az útjelző táblákat böngészi. A térkép szelleme ilyenkor egy láthatatlan fűszertartó alakját ölti magára, és behinti a szűk kabin levegőjét egy jó kis magyaros, csípős fűszerrel, megsűríti azt, mondhatjuk úgy is, felpaprikázza. A láthatatlan fűszer aztán átjárja a tudatot, és felpiszkálja a gondosan elrejtett régi „ízekeket”, különösen olyan helyzetekben, amikor az ember szándékai ellenére München belvárosában találja magát, ahonnan másfél óras keringés után keveredik csak ki. Ilyen hát a térkép természete – jó lesz vele óvatosan bánni!

Mire ebben a furcsa „fűszeres” hangulatban átjutunk a svájci határon, végleges formát ölt bennünk az elhatározás, amelyet már indulásunk előtt dédelgettünk: mindenképpen útba kell ejtenünk egy Schönstatt-szentélyt. Két nappal korábban az internetről már letöltöttük az európai szentélyek címjegyzékét, vizsgálgattuk, hogy melyik esne útba. Svájcba átjutva már tudjuk: Gossau lesz a hely, ahol megállunk. Amint a kisváros határát elérjük, elsötétül az ég és megered az eső. Útépités. Árkokat, földgépeket, korlátokat kerülgetünk ormóttan gépkocsinkkal, vaksin próbálva tájékozódni az ablaktörő szabdalta szélvédőüvegen keresztül. Fogalmunk sincs, merre kell keresgelnünk. Aztán taláломra befordulunk egy szűk utcácskába, és ahogy kaptatunk felfelé az emelkedőn, egy kőkerítés mögött ismerős, csúcsos épületformát pillantunk meg – a Schönstatt-kápolna! Bekanyarodunk a palottinus rend gimnáziumának parkolójába, mire az eső eláll, a felhők eloszlanak, és kisüt a nap.

A jellegzetes formájú kápolna a telek egyik csendes, eldugott sarkában áll. Vékonyka ösvény vezet kapujához. Belépünk. Először azt hisszük, rossz helyen járunk. A kápolna belsejének kialakítása ugyanis eltér a szokástól, a Kahlenbergben megismerttől. Úgy látszik mégsem minden Schönstatt-kápolna egyforma! Szememmel keresem a megszokott Szűzanya-oltárképet, melyen Mária bátor, nyílt tekintetével egyenesen szembe fordult az emberrel, és mélyen a szemébe néz. Világos fejkendője és sötétebb ruhája redői mindig azt a benyomást keltik bennem: mintha Fiával a karjában épp most állt volna meg az ajtóm előtt, kérve, hogy fogadjam be őket a házamba, a szívembe. Ehelyett most csak nagy, zürzavaros üvegmozaikot látok. Időbe telik, míg a színes, tenyérnyi üveglapokból összeáll a jól

ismert Mária-kép körvonala. Csak a körvonala! Jóllehet erősen hiányolom a finom vonások, redők és mozdulatok részletező ábrázolását, most be kell látnom, hogy ez az elnagyolt modern kifejezőmód még így is ugyanazt a Máriát jeleníti meg. E felismeréstől pedig szépen lassan megnyugszom.

Leülünk hát a Szűzanya és Fia jelenlétében, és élvezzük a nyugodt csendet. Csupán néhány perc telik el így, és már indulunk is kifelé, immár kézen fogva. Érezzük, hogy bár látszólag semmi, belül mégis történt valami, hiszen megváltoztunk. Megkönnyebbültünk, vidámabbak lettünk, szeretetünk megnőtt, és erősebbé váltunk. Erőre pedig nagy szükség van, hiszen hosszú még az út Genfig, és főleg mert tudjuk, pár kilométer múlva elodázhatatlanul elő fog majd kerülni a térkép is.



Igazi lelkünket, akárcsak az ünneplő ruhákat gondosan őrizzük meg, hogy tiszta legyen majd az ünnepekre (József Attila)

Milyen jó lenne, ha a karácsony előtti idő nem az adok-kapok jegyében telne, nem a boltok megrohamozásában, nagytakarításban, sütés-főzési hajszában, hanem ha adventben közelebb tudnánk jutni karácsony lényegéhez, a megtestesülés titkához. Kétségtelenül nem könnyű feladat. Egy azonban bizonyos: minél többet tudunk a karácsony lényegéből megérteni, annál inkább képesek leszünk gyermekeink, unokáink számára is megnyitni az utat. Jól felhasználható ehhez a közismert adventi jelkép, az adventi koszorú. Legjobb, ha nem az üzletekben, piacokon kaphatóakból választunk, hanem magunk készítünk hagyományosat, melyen minden színnek, számnak megvan a jelentősége. Először is: a zöld fenyőből készült koszorú színe a reményt jelenti, az advent négy hetének megfelelően négy gyertyával. A négyes szám emlékeztet a választott nép négyezer éves várakozására a Messiásra. A gyertyák színe se mindegy, a három lila gyertya a bűnbánatra utal, a rózsaszín gyertya az örömről. A fő jelkép pedig a gyertyák fénye, mely már a legapróbb gyereket is elbűvöli. Oltuk el a villanyt, és gyújtjuk meg az első gyertyát a koszorún. A legkisebbeknél elég, ha elénekelünk egy adventi éneket és egy rövid fohászt mondunk, például „Jöjj el, Uram, Jézus!” A nagybacsikáknak már mesélhetünk Máriáról, Józsefről, az utazásról csacsiháton Betlehembe, a szálláskeresés kudarcairól. Vigyázzunk a

történettel, ne szaladjunk túlságosan előre, a barlangot, a születést, az angyalokat és a pásztorokat tartogassuk szentestére!

Kisiskolásoknál már tovább mehetünk. Elmesélhetjük, hogy a jó Isten a világot szépnek és jónak teremtette. Az első emberek boldogságban és békében éltek, amíg engedetlenségükkel el nem fordultak a jó Istentől. Idővel aztán rájöttek, hogy nagyon rossz a Teremtőtől távol lenni. A jó Isten pedig, aki mindenek ellenére szerette az embereket, megígérte, hogy elküld valakit, aki megszabadítja őket. Az ember akkor még semmit sem tudott a Megváltóról, hogy ki lesz ő és mikor fog megszületni, de az ígélet, a remény, hogy egyszer majd eljön – ez volt a világosság, ami a sötétségben felragyogott. Úgy ragyogott fel, mint az első gyertya fénye itt az adventi koszorún.

Később Isten többet is elárult a Megváltóról. A próféták által megüzen- te, hol fog születni, milyen családból, s az életéről is jövendöltek. A remény fénye egyre erősebb lett, lám már kettő, három s ni, már négy gyertya ég a koszorún. Ha a fény növekedését megtapasztalja a gyerek, az évente vissza- térő kis koszorúszertartásokkal azt is meg fogja érteni, miért ég az a sok gyertya a karácsonyfán, s miért úszik fényárban a templom karácsonykor.

A karácsony előtti napokban a betlehem előkészítésébe is bevonhatjuk a gyerekeket. Jó úgy intézni, hogy karácsonyestén már csak a kis Jézust kelljen a jászolba fektetni.

A mi adventi előkészületünk alapja az adventi házikó volt, ami naptár- szerűen működött. Bárki elkészítheti egy kocka alakú (kb. 10-25 cm élű) dobozból, vagy ragaszthat egyet erős kartonból.

Tartozékai még egy szál gyertya, egy nem gyúlékony anyagból készült tető és alátét; lehet egy kis tepsi vagy fémálca, és néhány doboz számoló- korong az írószertobltból.

A kocka tetejét és alját távolítsuk el. A házikó oldalai az advent 4 hetét jelentik. Egy-egy oldalon 7 nyitható ablak legyen a hét napjainak megfele- lően, fent középen a legnagyobb a vasárnap, a többi a hétköznapiak. A ne- gyedik oldalra kerül 6 ablak és egy nagy bejárat.

Advent kezdetekor elmondjuk, hogy Jézusnak karácsonykor ünnepeljük a születésnapját. A gyerekeknek vannak tapasztalatai a születésnapjukkal kapcsolatban. Azt várják, annak a megünneplésére az egész család készül, a születinaposnak ajándékot adunk. Igen ám, de mivel ajándékozzuk meg Jé- zust karácsonykor a születésnapján? Azzal a sok ki szolgálattal, segítséssel, amit egymásnak teszünk, hisz amit egynek teszünk a legkisebbek közül, azt Jézusnak tesszük.

A színes korongokból kis virágokat lehet kivágni: szegfűformájút, négy-, öt-, hatszínű virágokat, annyi félélt, ahány gyerek van a családban (tulajdonképpen a felnőttek is beszállhatnak). Napközben mindenki igyekszik jócselekedeteket gyűjteni. Ez lehet egy-egy ima elmondása is.

Esténként a család összeült a kis házikó körül. A lámpát leoltottuk az adventi koszorús szertartáshoz hasonlóan, meséltünk a reményről, a fényről, a Szűzanyáról, Szent Józsefről, énekeltünk, imádkoztunk, kinyitottunk egy ablakot a házon. Ezt a gyerekek felváltva csinálták. A nyitott ablakon mindenki bedobta a virágait. Naponta nőtt a fény a sötét szobában, s naponta egyre több kis bedobott virág kerül a házikóba.



Így jutottunk el a csúcsig, szentestéig. Még a gyertyagyújtás előtt került sor a házikó kapujának megnyitására. Kinyílt a kapu, s lám, a vastag virág-szőnyegen bent láttuk a kis Jézus képét vagy szobrát. Elérkezett a születésnapja, s ajándékkal kapta a sok igyekezetünket, imánkat. Utána gyújtottuk meg a karácsonyfán a gyertyákat, s következett az ünneplés a karácsonyfa körül. Lukács evangéliumát meg-megszakítottuk karácsonyi énekekkel, versekkel. Mindenki előadott valamit, aki tudott, hangszeren.

Az ajándékozás csak ezután következett. Először a gyerekek hozták elő dugdosott meglepetéseiket nekünk és egymásnak, s csak mindezek után vultunk be a másik szobába, s a felnőttektől ajándékaikat ott kapták meg. A szentestét mindig nálunk töltötte valamelyik özvegy nagymama és egyedülálló nagynéni, akik láthatóan élvezték az együttlétet.

A fentiekből kiderülhet, hogy gyerekeink nem a Jézuska-mésén nőttek fel, nem kémlítették angyalokká lépteiket, s nem fenyegettük őket, hogy nem hoz semmit a Jézuska, ha nem lesznek jók. Úgy gondoltuk, nem jó, ha a gyerekek a valóságot társaiktól tudják meg. Esetleg kinevetik, hogy olyan buta, hogy ilyeneket elhisz, s a kigúnyolt gyerek megnehezítheti bizalmát szüleinben. A vallásos nevelésnek is árthat a Jézuska-mese. Mennyire igazságos az a Jézuska, aki a másik gyereknek több és szebb ajándékot hozott, mint neki? Fennáll az a veszély is, hogy a Jézuska-meséből kinőtt gyerek Jézus valóságos tetteit és csodáit is megkérdőjelezi. Késoőbb úgy gondolja, hátha az egész istenhit módosításra szorul és az életet adó örömhírt a gyerekmesék világába sorolja.

Az adventi időt érdemes jól kihasználni. A négy hét folyamán sokat tehetünk gyerekeink vallásos nevelése érdekében, s a világban tapasztalható izgalmas, várakozásteli, néha giccses hangulatot valódi tartalommal tölthetjük meg.



Jön a Mikulás

Hároméves kisfiúnk mostanában rengeteg Mikulással találkozik. „Anyá, melyik az igazi?” – kérdi tőlem.

Az ovis Mikulás két krampusszal jön és csak a jó gyerekeket szereti, a rosszaknak virgácsot hoz. A főtéren nagypocakos Mikulás feszít, a polgármesteri hivatal falán is mászik egy, sőt még a Tűzoltóság tetején is. Az üzletekben télapó dömping van: van ott piros, arany, lila, sovány, kövér, kicsi, nagy, csoki, műanyag, üzletember-mikulás. Van, amelyik énekel, a fenekét riszálja, és van, amelyik boroshordón ül.

„Melyik az igazi? Hát az otthoni.” – válaszolom kisfiúknak. – „Az az igazi Mikulás, aki nagyon régen Törökországban volt püspök bácsi, és aki titokban ajándékokat adott a szegényeknek. Az ő emlékére mi is titokban ajándékokat adunk egymásnak. A legfontosabb, amit tudnod kell róla, hogy a rosszalkodó gyerekeket is szereti.”



Páratlanul értékes ajándék karácsonyra

A minap a vonaton ülve megakadt a szemem egy idős asszonyon. A szomszéd ülésen egymás után többször is elolvasta a magával hozott, szemmel láthatóan nagy becsben tartott levelet. Az arcára volt írva, mennyire fontosnak érzi minden sorát, milyen nagy örömet szerez neki az a levél.

Megőriztem magamban ezt a jelenetet, hiszen tudom, hogy rohanó körunkban mennyire háttérbe szorult a levelezés! Manapság ugyan ki veszi magának a fáradságot, ugyan kinek van ideje levelezgetésre?

A levélírás sokkal több a hétköznapi tereferénél, a gyors telefonoknál, az elektronikus postánál. Aki levelet ír, a címzett személyére koncentrál, és miközben rójuk a sorokat, világosabbá válnak előttünk a problémák, tisztázódnak az addig homályos pontok, és végül magunk is közelebb kerülünk saját gondolatainkhoz. A levélírás rákényszeríti az embert, hogy kavargó benyomásait mondanivalóvá kristályosítsa, hogy tudatosan mélyedjen el mindabban, amiről ír. A komolyan vett és őszinte levél sokat segíthet a tisztánlátásban.

Valaha, amikor még nem volt telefonunk, az egymástól távol élők közötti érintkezés egyedüli formája a levelezés volt. A közlésvágy nyomában pedig értékes, az adott korszakokra jellemző levelezési irodalom bontakozott ki. Gondoljunk csak Marie D'Agoult grófnő és Liszt Ferenc levelezésére, vagy a Goethe és Stein asszony, illetve Bettina von Armin közötti levélváltásokra vagy Széchenyi és Wesselényi feleselő naplójára. Levelek, levelek, levelek – a tisztelet, a másik iránti érdeklődés, a szeretet, a szerelem, a féltés vagy éppen a bánat sorai.

A levélváltás elődeink életformájának nélkülözhetetlen része volt! A meghalt ősök leveleit a családtagok értékes örökségként őrizték.

Az, hogy a levelezés napjainkra elveszítette régi varázsát, nagyon is megfelel korunk természetének. Nincs időnk megállni, elmélyedni. Ezért vásároljuk meg a sablonszöveggel előre nyomtatott üdvözlőkártyákat. Ez bizony sokkal kényelmesebb és egyszerűbb a saját gondolatok papírra vetésénél!

Karácsony előtt mindenki az ajándékozás lázában ég. A választás nehéz, ám talán eszünkbe se jut, hogy rokonaink, barátaink, ismerőseink között lehet olyan, akinek nem elsősorban ajándéktárgyra van szüksége, még akkor sem, ha magunk készítettük, hanem leginkább egy kis figyelem, odafigyelés, érdeklődés, a személyes kapcsolatok melegsége hiányzik az életéből.

Egyszerű és olcsó, de páratlanul értékes karácsonyi meglepetést adhatunk: a levelet. Újra megtanulhatjuk az érzelmek és gondolatok cseréjének régen oly természetes technikáját. Igaz, a levélírás sokszor nehéz, fáradtságos, időigényes elfoglaltság. Szép program lehet az adventi estéken egy-egy hónap történéseit végig gondolni, újra átélni, leírni és megajándékozni vele másokat akár nyomtatott formában is. Kiegészíthetjük olyan személyes gondolatokkal, amit csakis az ő számukra őrzünk a szívünk mélyén. Vállaljuk a személyes kitárulkozás kockázatát, és bízunk abban, hogy az őszinte szó tovább mélyíti a meghitt kapcsolatokat. (A valóban komoly, emberi kapcsolat alapja csakis az őszinteség lehet: engedjük tehát a szívünkbe látni mindazokat, akik fontosak az életünkben. Levélünk mellé csatolhatunk egy fényképet a családról, szép idézetet választva hozzá, biztosan különleges ajándék lesz.

Egy őszinte, szívből jövő levél nemcsak a címzettet teszi boldoggá, hanem gazdagítja azt is, aki a kedves sorokat papírra vetette. A levél segít a tisztánlátásban, saját dolgaink áttekintésében, és természetesen egymás megértésében és megőrzésében.





„Tedd könnyűvé énnekem ezt a nehéz hűséget”

(József Attila)

Beszélgessünk, hogy szerethessünk

Házasságunk, családunk megerősödik, sikerül egymásra találunk, újra és újra felfedezzük egymásban Isten ajándékát, ha megtanulunk helyesen beszélgetni, néha csendben csak hallgatni egymás mellett. Igen, családunk is megerősödik, hiszen gyermekeink erős, kiegyensúlyozott, boldog házasságunkban láthatják a mintát, hogy szüleiknek fontos a házasságuk ápolását szolgáló beszélgetés.

Előfordult, hogy a nagyobb gyerekek – érezve a heti egyszeri beszélgetések fontosságát – maguk segítettek a kisebb testvérek lefektetésében, hogy szüleik nyugodtan együtt lehessenek. Gyakran lepték meg szüleiket az asztalra helyezett kis virágcsokorral. Megtapasztalhatták még a szülőkkel való beszélgetés örömét, a meghallgatás, odafigyelés, befogadás élményét.

Nagyon fontos a gyermekeinkkel való beszélgetés során a személyre szóló odafigyelés. Mi ezt úgy próbáltuk megoldani (mivel van olyan gyermekünk, aki úthenger módjára tud folyékonyan beszélni, és testvére mellette örök némaságot fogadhatna), hogy minden este csak egyikükkel vonulunk félre beszélgetni. Ők persze alig várják, hogy sorra kerülhessenek, és tele vannak mondanivalóval. Számunkra is nagy élmény újra és újra rácsodálkozni gyermekeinkre, felfedezni általuk Isten üzenetét számunkra.

Jó, ha minden irányba tudunk a családon belül beszélgetni. Fontos, hogy ne csak mi, hanem



gyermekünk is tanulják meg a beszélgetés szabályait, hiszen egész életünket kísérő lényeges dolog, hogy tudjunk beszélgetni.

Egyszer mesélte egy édesapa, hogy ő mindig igyekszik a közös, nyugodtabb (általában vasárnapi) ebédek alkalmával tudatosan, de észrevétlenül egy-egy fontosabb témát úgymond bedobni, hogy aztán már a gyerekek vehemens véleményeinek keresztüzében átbeszélik azt. Természetesen ő a helyes állásfoglalás felé tereli a véleményalkotást. Az ilyen beszélgetések megkönnyíthetik gyermekeinknek, hogy gondolataikat, érzéseiket ki tudják fejezni.

Egyik barátunk mesélte, hogy amikor egyik munkatársával komoly, személyes dolgokról beszélt, kollégája egyszer csak felsóhajtott és azt mondta: Milyen jó, hogy te ezeket a dolgokat ilyen világosan meg tudod fogalmazni. Igen meg tudta fogalmazni, mert gyerekkorában jó gyakorló-pálya volt a családjában.

A beszélgetés végigkíséri egész életünket. Eszünkbe jut jegyességünk időszaka, amikor a beszélgetés volt a másik megismerésének legjobb módja. Talán a kamaszkori kommunikációs nehézségeket is megelőzhetjük, ha már kisgyermekkortól rendszeresen beszélgetünk gyermekeinkkel. Házasságunkban az időskori együttlét is könnyebb, ha beszélgetés által egész életünkben kapcsolatban vagyunk egymással és nem idegenként tekintünk éppen nyugdíjba vonuló társunkra. Nézeteltéréseink, vitáink sem fajulnak mindig veszekedéssé, de ha mégis, akkor is ki tudunk békülni, meg tudunk bocsátani.

A beszélgetés a családban, olyan fontos, mint a szív működése, munkája a keringéssel. A szív, mint gondolat elindítja a beszédet. A beszéd a keringés, a vér, mely közvetítője a gondolatnak. A beszéd, a keringés táplálja, gondozza, és a salakanyagok elszállításával tisztítja a szervezetünket, családjunkat. Jó lenne, ha a családon belüli beszélgetés is olyan természetes lenne, mint szervezetünk működése az első komolyabb betegséig.

A mai világ igencsak próbára teszi szervezetünket, családjunkat. Sok betegség támadhatja meg. Ezekről tudatosan védjük meg szervezetünket, hogy erős egészséges teherbíró családok lehessünk. Ahogy szervezetünket védőoltásokkal tehetjük ellenállóvá bizonyos betegségekkel szemben, ugyanúgy családjunk kommunikációját fenyegető tényezőkkel szemben is fel kell készülnünk.

Nézzük, milyen külső és belső kórokozók támadhatnak meg bennünket.

Míg régen az egyén információ-szerzése kommunikációja – rádió, újság televízió hiányában – túlnyomórészt, családjából illetve mikrokörnye-

zetéből, személyesen történt, addig napjainkban a tömegkommunikáció ez eltolódott a személytelen, távoli, külső információ-befogadás irányába.

Tömentelen információ árad felénk és gyermekeink felé. Ezeket mind meg kell vizsgálnunk, szemlélnünk és a helyére kell tennünk. Ez csak a beszélgetés által lehetséges.

Eltéríthet minket, feleségeket a beszélgetéstől a házimunka, férjeket munkahelyi problémák. A fáradtság, hiszen fáradtan nem lehet szeretni, de mivel a kommunikáció maga a szeretet, beszélgetni sem igazán tudunk. Elfordíthatja figyelmünket, ha környezetünknek akarunk megfelelni, és mozgalmi özvegy és árvák élnek mellettünk.



Mindannyian tudjuk, hogy a megosztott öröm dupla öröm és a megosztott, kimondott bánat fele bánat. A beszéd erősít bennünket akár örömről, akár bánatról legyen is szó. A kapcsolat, a beszélgetés mindig erőt ad, annak hiánya gyengít.

Fontos tudnunk, hogy a beszédnek hatalma van. Jézus csodáit, cselekedeteit, tanítását is élő szóban adta. Isteni erejének megnyilvánulását beszéd kísérte. Ha tisztában lennénk szavaink súlyával és hatásával, akkor óvatosabban bánnánk beszédünkkel, hangsúlyainkkal.

A testi sértésekről készíthető látlelet. Így az is megállapítható, hány napon belül gyógyulnak. De ki mondja meg egy szóról, egy hangsúlyról, egy vállvonogatásról vagy egy röhögésről, hogy meddig lehet utána életben maradni, s miféle belső vérzésekbe hal bele ilyenkor az ember?

(Ancsel Éva)



Háziszentélyünk

1993-ban harmadszor vettünk részt családnapon. Harmadszor is megéltük az óbudavári légkör kegyelmét, és szerettük volna, hogy az ott kapott erő és lendület ne csak hetekig tartson. Szerettük volna ezt a lelkesedést a Szűzanya segítségével naponta megújítani.

Ahogy közeledett a szentelés ideje elbizonytalanodtunk, méltatlannak éreztük magunkat a Szűzanya fogadására. Úgy éreztük, külsőleg, belsőleg rendezetlen hozzá környezetünk. De ugyanakkor egyre jobban tapasztaltuk, hogy rászorulunk közbenjárására, megoszthatjuk Vele gyermekeink neveléséért érzett felelősségünket, rábízhatjuk őket. Jelenléte segít a rendszeres imaéletünkben.

Azóta háziszentélyünk:

- helyet ad imáinknak reggel, este, de odavonulunk fontos döntésünk, nehézségeink idején,
- odatesszük a Szűzanya képe közelébe azoknak a képét, akikért különösen sokat imádkozunk,
- keresztyeireink nevei kis érméken, láncra fűzve a háziszentélyünkbe van felakasztva,
- az imafelelős feladata díszíteni, gyertyáról, virágról gondoskodni,
- rokoni, baráti körben, akik bajban vannak, kéri, hogy imádkozzunk értük a Szűzanyánál,
- mióta háziszentélyünk van, többen is mondták, hogy „nálatok olyan nyugalom, békesség van”.

Egyszer anyukám vigyázott nálunk a gyerekekre. Míg itt volt, egy ismerősének halálhírért kapta telefonon. Nagyon szomorú lett. A gyerekek közül valamelyik odament hozzá, és azt mondta: „Ne sírj, menjünk a háziszentélybe, és imádkozzunk érte”. Anyukámra nagy hatással volt az eset, egy éve már náluk is ott a Szűzanya képe.





A Szentatya beszéde a Nemzetközi Schönstatt-mozgalom audienciáján

Kedves testvérek a Nemzetközi Schönstatt-mozgalomban! Nagy örömmel üdvözöllek Benneteket itt, Castelgandolfóban. Ezen a napon a „Matri Ecclesie” szentély felszentelése vezetett el Titeket ide, az örök városba. A Nemzetközi Schönstatt-központ felépülése Rómában megérteti és elmélyíti mozgalmatok összetartozását Péter utódjával és az Anyaszentegyházzal.

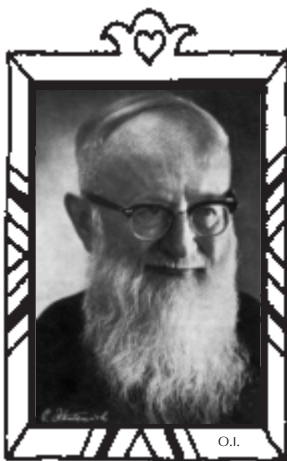
Hálásan köszönöm az Elnök Úr kedves szavait. Azt mutatják, hogy a mozgalom különböző ágai mennyire telve vannak szeretettel az Egyház, az apostolkodás és a krisztusi szentség iránt. Mozgalmatokban – a keresztyén lelkeletből fakadóan – fokozódik a felelősség a társadalom, és a szociális helyzet áthatása iránt. Mindig is azon munkálkodtam, hogy felébresszem az egyházban a világ iránti felelősséget.

Szeretnék megerősíteni Benneteket ebben a küldetésetekben, ami nagyon sokféle formát ölthet. Konkrétan idetartozik az Élet igenlése, mert a halál kultúrája egyre veszélyesebben és fenyegetőbben terjed, ami a magzatelhajtás szörnyűségében is megnyilvánul. Itt mi hívők mindnyájan fel vagyunk szólítva, hogy fénylő jeleket állítsunk, amire a világnak mindig szüksége van.

Schönstatt fáradozásai különös figyelemmel irányulnak a családra, mint az egyház, a társadalom, a kultúra alapsejtjére. Követve alapítótok tanácsát, helyeztéltek el a feszületet és a Mária-képet otthonotok egy díszhelyén, hogy azok az egyház háziszentélyeivé váljanak, ahol Mária, mint anya, és mint nevelő hat. Így jön Mária, mint „Zarándok Istenanya” továbbra is az emberek közé, hogy anyai szeretetét és segítségét megtapasztalják.

Egyházunknak szüksége van a hitélet és az apostoli munkálkodás újjászületésére. Ebben a küldetésben sok egyházi közösség és lelkiségi mozgalom kapcsolódott össze és ez az összefogás „hívta le” a Szentlelket a III. évezred elején a világba.

A Ti új római szentélyetek Máriának, az egyház anyjának van szentelve. Az Úr Szolgálólánya kíséren és vezessen Benneteket egyházi hivatásokban, hogy a „Matri Ecclesie” Krisztus Testének mindig látható jele legyen. Ehhez adom mindnyájatoknak, akik a Ti családotokhoz tartoznak szerte a világon szívből jövő apostoli áldásomat. (Castelgandolfo 2004. IX. 9.)



BÁTORSÁG!

A mai kor sokféle eszközt kínál arra, hogy az életet kellemessé, kényelmessé tegyünk. Ha fázunk, feljebb csavarjuk a termosztátot; ha megéhezünk, nassolunk valamit a hűtőből; ha unatkozunk, bekapcsoljuk a tv-t. Szeretnénk mindig úgy élni, mintha nyaralnánk, kötöttségek nélkül, élményeket, élvezeteket halmozva.

Aztán ha valami nehézség jön, megpróbálunk kitérni előle, panaszkodunk, összezavarodunk, kiborulunk. Nem tudjuk kezelni sem a saját, sem a mások gyengeségeit.

Kentenich atya tanítása*

Nem maradhatunk meg abban az öntudatlan hitben, hogy tulajdonképpen jók vagyunk, jóknak kellene lennünk; rendben kellene menni a dolgoknak. Ha valóban meg lennénk győződve arról, amit az eredeti bűnről, a természetünk megromlásáról tanultunk, akkor inkább azon kellene csodálkoznunk, hogy nem zuhantunk még mélyebbre, hogy a természetünk nem korszakult el még jobban.

Minden bizonnyal ez az ördög legjobb trükkje: Összezavarni a törekvő embereket, akik hibáztak, hogy aztán elveszítsék a bátorságukat és feladják terveiket! A csalódás és a gyengeség érzését kísérő kiborulás és bátortalan-ság önmagában ugyan nem súlyos bűn, de az egész életünk háztartásában jelentősen rosszabb hatása lehet mint bármely súlyos bűnnek. Ha elveszítjük a bátorságunkat és önként lemondunk a harcról, a célunkról, akkor nem lehet rajtunk segíteni.

A napnál világosabb, hogy még akkor sem szabad azt gondolnunk, hogy magunktól sikerül úrrá lenni csalódásainkon, ha óriási testi-lelki erők feszülnének is bennünk. Az élet biztosan el fog gáncsolni és megbéklyóz bennünket. A Jóistennek azonban terve van velünk, amit meg akar valósí-

* A szerkesztő által válogatott, rövidített szöveg. Az eredeti szöveg megtalálható: „USA-Terziat” 1952. I.Band: Erste Woche: 21.-25. Juli 1952. Vorträge 1-16.; Berg Sion 1988 (409 S.), S. 262;

tani. Ő éleszti bennünk az erre vonatkozó vágyódást is. De egy ilyen leromlott emberi természettel mire megy?! Természetes, hogy ehhez sok-sok kegyelem kell!

Mit tegyünk tehát gyengeségünk átélésekor?

Odafordulunk égi anyánkhoz, Máriához, meglátjuk Őt az események mögött, amint a szentélyből kérőn felénk nyújtja kezét: „Valakinek most szüksége van az áldozatra! Kérlek, add oda!” Legyűrjük szívünk keserű indulatát és felajánljuk fájdalmainkat. Ő pedig kikönyörgi a számunkra a kegyelmet, hogy szeretni tudjunk akkor is, ha fáj; és új bátorságot önt belénk, ha gyengék és bátortalanok lettünk.

Mint apának és anyának; barátnak és barátnőnek nekünk is törődnünk kell azzal, hogy bátorságot öntsünk a ránbízottakba. Bátorság, mindig újra bátorság! – hangsúlyozta, mondta, sugározta maga körül Kentenich atya. És ezt nem úgy alkalmazta, mint egy lélektani fogást. Neki magának is ezen először át kellett küzdeni magát, és szilárd alapokon a Szűzanya kezét fogva felépítenie a saját bátorságát.



Nekünk is ez az utunk, át kell előbb élnünk a saját gyengeségünket, tehetetlenségünket és meg kell előbb kóstolnunk az Istenben való erő és bátorság ízét. Itt nélkülözhetetlen a saját személyes tapasztalat és mély meggyőződés. Csak így tudunk mi is bátorságot adni gyermekeinknek, másoknak.

Hamarosan itt az adóbevallás időszaka!
A civil szervezeteknek felajánlható **1%-ot**
az SZJA-ból kérjük a

CSALÁDOK A CSALÁDÉRT EGYESÜLET (Óbudavár)
részére juttassátok, melynek adószáma:

19265836-1-19

Nyerjetekek meg másokat is, ha lehet! Köszönjük szépen!

www.schoenstatt.hu/egy.htm

GYEREKNÖVELDE

*Mottó: „Minden gyerek, minden szülő, minden helyzet más.
Ezért nem receptet adunk, csak a tapasztalatainkat.”*

Hittankönyv – szívünk nyitott könyve

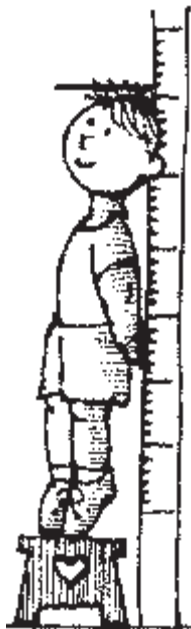
A fő dolog, hogy a gyerekek szeressék azt, amit tanulnak...”

Ezzel a lelkesedéssel startoltam én is hitoktatóként tizenkilenc év GYES után.

„Nem jövök többet erre a k.... hittanra!” „Már nem az ének óra a kedvencem, hanem a hittan!” Mindkét mondatot hittanórámat „minősítve” harsopták fülembé diákjaim. S mindkettő igaz.

Miért is jönne szívesen, mikor hétágra süt a nap, tombol a vénasszonyok nyara, hatodik órája ül már szegény 7-8 éves gyerek a padban. Kicsöngetnek, végre futhatna az udvarra... S akkor jelenek meg én, a katolikus hitoktató. „Még nem ebédeltünk!” – mondják kórusban. „Természetesen szaladhatok, üres pocakkal ne üljön senki a hittanórámon.” Várakozás, beszélgetés a napközissel... „Odapofozzam őket?” – kérdezi barátságosan. „Nem, jönnek maguktól is...” – válaszolom. S valóban igaz, hogy ebédelésnyi késéssel, de együtt a csapat. Végre becsukódik mögöttünk az ajtó. Most kezdődhet a légkör megteremtése, mellyel nevelni lehet. Gyertyafény, Biblia, kis kereszt, csönd... imádkozunk... Próbálkozunk, habár nem könnyű kiszakadni a tanórák sodrából. „Mi foglalkoztat? Milyen volt a nap?” – kérdezem, hisz a gyerekek a legfontosabbak. Két másodperc alatt kiderül, hogy gondosan kidolgozott óratervem repül a sutba, improvizálok. Onnan indulok, ahol ők vannak, s lépegetünk icipici lépésekkel előre. Mindig az élet oldaláról közelítve. Kicsöngetnek... még maradnának. „De buta voltam, hogy nem akartam jönni, olyan jó volt” – sóhajt egy kislány.

Azt képzelem, következő órán innen folytathatjuk, de jövő héten ismét heroikus küzdelmet vívok a gyerekek meghódításáért. Bábozunk, rajzolunk, játszunk, énekelünk, teljes módszertani arzenálom bevetésével. „Áldozat



nélkül nincs eredmény” – gondolom, s újra meg újra nekiveselkedek, hogy *evilágtól* sikerüljön elnyernem néhány lelket az *örök értékeknek*.

Lehet-e ehhez jó könyvet találni? És melyik az? Csak a szívünkön, lelkünkön, tapasztalásainkon áteresztett ismeret, tudás, meggyőződés lehet



hatékony, ezért bármelyik könyv, mely a hitoktató „szíve-csücske” jó lehet, de nem egyedül üdvöztítő! A legjobb könyv a hitoktató lelkisége, élete, mely egyedül képes lángot gyújtani a szívekben, s megéreztetni valamit a krisztusi életből. Leghatásosabb evangelizáció az életünk, szívünk nyitott könyve!

Csudakönyv helyett a csuda legyünk mi magunk

A hittanórán szeretnénk, ha az odajárók megismernék és megszeretnék a mi Istenünket. Ismerni és szeretni kell Őt, hogy tanítását és parancsolatait is szeressük. Sokan panaszkodnak, nem tudnak jól tanítani, mert nem találni olyan csudakönyvet, amely minden tekintetben megfelelő lenne. A jó írott anyag nagy segítség a tanításban, de nem szolgálhat mentségünkre, ha ez nincs meg. Fontosabb, hogy csudakönyv helyett, a csuda legyünk mi magunk, hogy közvetítsük, amennyire erőnkből futja, a szerető, az elfogadó, az irgalmas, az odafigyelő Isten képét, például úgy, hogy a legpimaszabb gyerekekben is keressünk valami szeretnivalót, odafigyelünk problémáira, kérdéseire, élethelyzetére, lehetőségeinkhez mértén segítjük őt és válaszolunk neki.

Ezt nem lehet könyvből megtanulni és Jézussal sem lehet könyvből élő kapcsolatot kialakítani. Az élő Istent az élő ember tudja közvetíteni. Jézus is fontosabbnak találta az élő kapcsolatot a „holt” betűnél, hiszen csupán egyszer említi a Szentírás, hogy földi életében írt (a bűnös asszony megkövezésénél, Jn 8,3-11), akkor is a homokba, csak magának, és csak találgathatjuk, hogy mit.

Véletlenül sem szeretném az írott szó fontosságát és létjogosultságát alulértékelni, de túl becsülni sem. Egész életre szóló feladatunk, hogy mindannyian csuda hittantanárokká váljunk a munkahelyen, az iskolában, a szupermarketben, az utcán és mindenütt, ahova a Jóisten vezet minket.

Segítsetek, hogy hinni tudjak!

*Ezen az oldalon olyan témákkal szoktunk foglalkozni, melyekkel nap, mint nap találkozunk játszótéren, boltban, orvosi rendelőben, munkahelyen vagy lépcsőházban beszélgetve. Valaki hozzánk fordul, elmondja problémáját és megértést, tanácsot, esetleg segítséget vár vagy kérdez. A következő írás nem a segítséget kérőkhöz, hanem a **segítés hogyanjáról** szól:*

Ez a kérés, könyörgés, kiáltás szólt belőlem sokszor hangtalanul a hívő emberek felé huszonhárom éves koromig, míg meg nem ismertem és szerettem a Jóistent. Voltak, akik megérezték, megértették ezt a vágyat, és olyanok is akadtak, akik akadályokat gördítettek az Isten-keresés útjába. Csokorba gyűjtöttem megtérésem idején szerzett tapasztalataimat, amelyek talán segíthetnek azoknak, akik Istent kereső embert szeretnének a hithez elvezetni.

– A nem hívők többsége nem Istent, hanem egy hamis istenképet utasít el. Sokak szemében Isten olyan „leskelődő aggastyán”, aki mindent lát, mindent hall, aki megszállottan bűnre vadászik, aki lesújt a vétkezőkre, és aki csak a jókat szereti. A hívő szülők is szorgalmasan festegetik ezt a hamis képet gyermekeik lelkébe, amikor a Mikulásról és Jézuskáról azt mondják, csak a jó gyerekeknek hoznak ajándékot, a rossz virgácsot kap, és amikor szeretetüket feltételekhez kötik. A másik véglet is gyakori, úgy képzelik el Istent, mint egy

megfáradt öregembert, akit bánt ugyan a sok bűn, de lesújtani fáj a karja, és mennyei derűvel eltekint az emberek gondja, problémái fölött. Ezt az istent nem is szabad apró-cseprő ügyekkel zavarni, úgysisüket fülekre talál. A két végletes torzkép számtalan árnyalatban megtalálható. A segítők feladata, saját lényükkel a lehető legjobban láthatóvá tenni a láthatatlan, szerető és irgalmas Mennyei Atya képét.

– Taszító, ha a hívő közösség „ráveti” magát az Istent keresőre és mindenáron meg akarja nyerni. A hétköznapi életben megszoktuk, mindennek ára van, még a kedves-ségnek, figyelmességnek is. Félnek, mikor nyújtják be a számlát, hogy cserébe adniuk kell nekik is. Fontos, hogy mindig szabadnak érezze magát, bármikor mondhat nemet, bármikor elmehet és bármikor viszsztatérhet.

– A segítőnek arra a lépcsőfokra kell ereszkednie, ahol a kereső ember áll, vagyis az ember misztériuma iránti őszinte érdeklődéssel az ő jelenlegi helyzetét kitapogatni,

megkeresni azokat a fogódzókat, amelyekbe kapaszkodva fel tudja vezetni a Jóistenhez. Tapintattal és türelemmel kell vezetnie, figyelemmel kísérve, mi az, amit meg tud „emésztetni”, valahogy úgy, ahogy a kisbabának is először a pépes ételt



adjuk, csak ezután jöhet a rágós falat. A kereső ember konkrét élethelyzetére vonatkozó, „húsbavágó” kérdéseire gyakorlatban megvalósítható válaszokat, kapaszkodókat vár. Fontos tisztázni azt is, ha valamiről beszélünk, mit értünk alatta, vannak szavak, képek, jelképek, amelyek számára mást jelenthetnek.

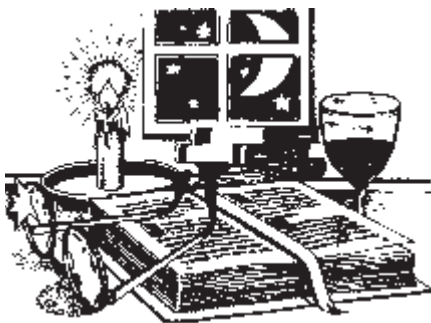
– A megtérésre vágyókat lelki gyermekeinknek tartjuk, mégis felnőttként kell kezelni őket. Nem lehet számon kérni, faggatni őket, miért nem jöttek legutóbb, miért nem azt teszik, amit javasoltunk nekik. Ha sürgetjük őket, erőltetjük a növekedést, bezárulhatnak. Az,

hogy a hitben gyermekek, nem jogosítja fel a segítőt arra, hogy anyáskodjanak fölöttük.

– A hívők szemében a keresők hitre vezetése nem lehet elszigetelt feladat, folyamatosan együtt kell járjon saját maguk és a rájuk bízottak (például saját családtagjaik) hitre vezetésével is. Nekem mélységesen kiábrándító volt, amikor egy rám rengeteg erőt, időt fordító édesanyáról véletlenül kiderült, hogy gyerekeire alig marad energiája, rendszeresen mások foglalkoznak velük, férjét elhanyagolja. Egy mozgalmi özvegy és mozgalmi árvák éltek mellette, miközben „lelki anyámmá” szeretett volna válni. Azt tanácsoltam neki, talán inkább saját családját evangelizálja először. Hitre vezetni elsősorban azt jelenti, hitelesnek kell lenni.

– Manapság könnyű embereket belelkesíteni. Ma lehet, hogy egy evangelizációs alkalmon hajhásszák a szép élményeket, holnap ugyanezt teszik egy természetgyógyászati kurzuson, majd termékbemutatóra sietnek, aztán egy transzcendentális meditációs szeánsztól várják a megváltást. A fogyasztói társadalomban ilyenek az emberek. Nem lehet a belelkesítés a célunk. A cél elindítani őket azon az úton, amely Istenhez vezet, ott mellettük maradni, támogatni őket, ha botladoznak, felemelni, ha elesnek, és visszavár-

ni őket akkor is, ha az úton ellenkező irányba mennek Ez sokkal nehezebb feladat, mint lelkesedést gerjeszteni. Olyan nagy ez a feladat, hogy meg is kell vizsgálnunk, hány ilyen vezetést tudunk felelősséggel elvállalni, úgy hogy a családunk se lássa kárát.



– Gyakori, hogy a kereső embereknek szentírást ajándékoznak „Vedd, és olvasd!”, és várják a hasonló eredményt, mint Szent Ágostonnál. A Biblia félreértés nélküli tanulmányozásához háttérismeret és vezetés szükséges. Nem szabad egy részt kiragadni, és önmagában szemlélni, ez még a hittől is eltávolíthat. Még nem hívóként több evangéliumi részen megbotránkoztam, például a fügefa megátkozása, amikor termésidején kívül nem hoz gyümölcsöt (Mt 21,19; Mk 11,14), vagy „Akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van...” (Mt 13,12; Lk 19,26) stb. Vagy egy karizmatikus összejövetelen még nem

hívóként láttam, hogy ima után kinyitják a Szentírást, és mint Isten üzenetét olvassák. Én is megpróbáltam, az üzenet arról szólt, hogy egy éven belül elpusztulok, mert gyűlöletes vagyok az Úr szemében. Emiatt több mint egy évig rettegettem, mert amikor letelt a naptári év megtudtam, hogy a zsidóknál az év szeptemberben ér véget.

– A Krisztuskövetést nem szabad úgy lefesteni, hogy ezután diadalmenet lesz az élet, minden gond megoldódik, csupa fény és derű vesz körül. Ez a mézesmadzag becsapás, sőt a nehézségek Istennel még szaporodhatnak is. Az élet Jézussal nem lesz könnyű, hanem értelmes lesz. Értelmet nyer a fájdalom, a szenvedés, a lemondás, az áldozat, a türelem, a kötelességteljesítés, a megbocsátás, az irgalom, stb., minden, ami azt a célt szolgálja, hogy növekedjünk a szeretetben.

– Végül, ami a legfontosabb, a lélekben a csodát Isten teszi. Munkatársak lehetünk, segítünk, hogy a csoda befogadását előkészítsük, de ne tartsuk magunkat túlságosan fontosnak. Persze képezzük magunkat, tegyünk meg mindent, ami tőlünk telik, a többit bízzuk Rá. Biztosak lehetünk benne, hogy a megfelelő módon és időben, a mi görbe sorainkon is írva magához vonzza az Őt őszintén kereső ember szívét.

Főzőcske

móttó: A főzés szent cselekmény:

a táplálék elkészítése és minden konyhai munka, amely az emberi étkezés szolgálatában áll, a szentmisével rokon. Ahogyan az ostya és a bor átalakul Krisztus testévé és vérévé, úgy a táplálék, amit az asszony készít, átalakul szeretteinek húsává, vérévé, érzelem, gondolat és szellem lesz, szeretet lesz...

Gyorsan és előre elkészíthető menü szentestére,

hogyan legyen időnk ünnepelni:

Fűszeres hal (4 személyre)

60 dkg tengeri halfilét bedörzsölünk pár szelet **citrommal**, megszórjuk **hal fűszerkeverékkel** és **petrezselyemmel**. Öntetet készítünk **2 tojás** sárgájából, **2 dl tejfölből**, **10 dkg reszelt sajtból**, sóval, kevés borssal ízesítjük. A halra öntjük, 175 fokon sütjük, kb. fél óra alatt készül el. Bármilyen körettel finom. (Mutató, ha 2 tojássárgájával kikavart krumplipürével tálaljuk, amiből előzőleg egy tűzálló edénybe rózsákat nyomtunk egy habzsákból. Vacsora előtt a pürét 1 felvert tojással megkenjük és átsütjük.)

Töltött, sült alma

4 almához a hozzávalók: **6 tojásfehérjét 2 evőkanál mézzel** habbá verünk, belekeverünk **16 dkg olajos magot** (diót, mogyorót, mandulát, pisztáciát), kevés **fahéjat** és **reszelt citromhéjat**. Az almák „kalapját” levágjuk, belsejükbé üreget vágunk, egy kis **citromlével** vagy **rummal** meglocsoljuk, megtöltjük. Néhány szem szegfűszeget szórunk bele. 200 fokon sütjük. Híg **vaníliapudinggal** vagy **tejszínhabbal** tálaljuk. Körberakhatjuk mézeskaláccsal vagy puszedlivel, illik hozzá. Hidegen is finom. (Ha nincs időnk a tojásfehérjével vacakolni, csupán mézzel is keverhetjük a magokat.)

Vörösboros narancspuncs

(2 felnőtt 4 gyerek részére)

8-10 evőkanál cukrot jól lespriccelünk **2 narancs héjával**, rákarikázzuk a narancs belsejét, ráöntünk **1 liter 100%-os narancslét**, hozzáadunk **2 vaníliarudat**, **4 fahéjrudat**, 1 csipet reszelt **szerecsendiót**, **5 szegfűszeget**. Felforraljuk és **2 teafiltert** beleáztatunk. A felnőtteknek kb. 3 dl-t kiveszünk, másik edénybe öntjük. A gyerekekébe 7 dl piros, rostos üdítőt, a felnőttekébe 3 dl vörösbort öntünk, és mindkettőt felforraljuk. Jobb, ha ezt is előző nap elkészítjük, szentestére csak a forralás marad.

Nincs boruk

Írjátok meg, ha nehéz helyzetben vagytok, hogy tudjuk hordozni egymást. Ha megköszönni valótok van, itt azt is megtehetitek.



Ahogy telik-múlik az idő, azt látjuk, hogy egyre nagyobb szükség van a Szűzanya segítségére. Könyörgünk nagyon Istenhez és kérjük a Szűzanya közbenjárását:

- Csányi Ágiért és családjáért,
- nagyon beteg kisfiúért,
- épülő kápolnánkért,
- adventi és karácsonyi békéért,
- nehézséggel vagy betegséggel küzdő családjainkért,
- hogy növekedjen bennünk a remény,
- határontúli magyar testvéreinkért,
- Kantenich atya boldoggá avatásáért,
- a munkanélkülieknek munkáért,
- Tilmann atyáért, Gertraud és Gertrud Mária-nővérekért,
- a szövetségi évfolyamokért.

Már van boruk

Nagyon köszönjük Istennek és a Szűzanyának:

- hogy szépen épül a kápolna,
- a Családakadémia III. évfolyamáért, amelynek most volt a küldetésünnepe.

Békítsetek, vigasztaljatok

Figyelve az elmúlt napok eseményeit, úgy tűnik, hogy utolsó vagyunk akarják elvenni tőlünk: egymás iránti szeretetünket, összetartozásunk érzését határon innen és túl, a még megmaradt nemzeti önbecsülésünket.

Ne engedjük! Ne engedjük, hogy hatása alá kerüljünk a most következő lelki háborúnak, hogy ki a magyar, és ki az áruló. Sátáni erők packáznak velünk, amellyel szemben csak szeretetünkkel győzhetünk. Mi a Szűzanya országa vagyunk, s a Szűzanya nagyot kér tőlünk. Azt kéri, hogy tessék már végre küzdeni az ország kettészakíttottsága ellen. Tessék jobban törődni a határon túlakkal! Nyújtsunk szerető jobb kezét a nemmel szavazóknak, a szavazni el sem menőknek. Vigasztaljunk határainkon innen és túl. Csak a szerető elfogadás légkörében remélhetjük, hogy a másik megértse, netán elfogadja gondolatainkat. A feladat nagy. Mindnyájunkra szükség van.

Ezért arra kérünk Benneteket, hogy amerre jártok, békítsetek, vigasztaljatok minden háborgót, minden kesergőt, mert a kenyerét féltő, és a szolidaritást megtagadó testvéreinkről sem mondhatunk le. Most a szeretetünket akarják elvenni. Most a szeretet csatája következik! Szent István és a Boldogasszony országában nem hagyhatjuk, hogy a szeretetből is kiforgassanak bennünket!

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszáj)

Gyerekeinkkel és testvérem családjával Sopronból Vászolyra bicikliztünk. Volt olyan éjszaka, amit a szabad ég alatt egy hálózson fekve töltöttünk el az út melletti fűben. Nem volt elég jó nekünk az ötszillagos szálloda, nekünk száz csillagos kellett...



Négyéves kisfiunkat nagyon foglalkoztatja, hogy ő picuri korában a pocakomban volt. Úgy képzelte, hogy ha én ettem, az a hami ment az ő szájába is. Felvilágosítottam, hogy köldökzsinóron keresztül kapta az ennivalót. Azt is elmondtam neki, hogy amikor megszületett, az apukája vágta el a köldökzsinórt.

Néhány nap múlva egyszer csak minden előzmény nélkül komolyan megszólal:

– Persze, az ördög nagyon erős, azért az erős apukák vágják el az ördögzsinórt.



A rádióban hallgatjuk az időjárás-jelentést. Sűrű gomolyfelhőket „jósoltak”.

– Én nem szeretem a komoly felhőket – jegyzi meg ovis kislányunk. – Sokkal jobban szeretem a vicceseket.



Négyéves kislányunkra rászólt a férjem:

– Kértelek, hogy menj föl az emeletre, vetkőzz le és mássz be a kádba! Te pedig itt ülsz az ágyon és semmit nem csináltál!

Erre ő fejcsóválva megszólal:

– Jaj, jaj Apa! De sok baj van veled!



Hatéves kisfiunk először volt az uszodában, ezért kérdezgettem, hogy tetszett neki:

– Na és leér a lábad? – kérdezem.

– Igen! – mondja boldogan. – Csak a fejem nem ér ki a vízből!



Tízéves „nagyfiunk” szeptember 21-én már a nyolcadik beírást hozta haza magatartásból. Faggatom, hogy lehetséges ez.

– Tudod, anya, az a baj, hogy a nyáron mindig leállok a magatartással.

– Hogy érted ezt?

– Hát elfelejtem, hogy melyik tanárnak mi a heppje, mármint hogy mit utál.



– Kisfiunk egy szép száraz virágot nézegetett:

– Anya, ezt te csináltad?

– Nem, ezt a Jóisten formálta – feleltem neki.

– Ő is tud ilyen szépet?

Karizmád van, vedd észre a különlegest!

Női lelkinapokat tartott októberben M. Gertraud Evanzin schönstatti Mária-nővér Óbudaváron, Pécsen, Kispesten és Budaörsön. (Ő az a nővér, aki Tilmann atya munkatársaként Magyarországon dolgozik majd a családmozgalom liga ágazatában. Bemutakozását az információs lapban olvashatjátok.) Érkezését nagy várakozás előzte meg, hiszen évente csak egyszer tud időt szakítani a magyar asszonyokra.



A budaörsi összejövetelről számolunk be: Már három héttel előtte hirdették jövetelét a templomban, hisz az előző években is hallhatták már az itteniek, s várták őt. A helyi hallgatóságot kiegészítették a Schönstatt-mozgalom tagjai a környékről (pl. Vál, Mány, Páty stb.) A lelkinap két nagyobb előadásból, egy beszélgetős körből és egy csendmeditációból állt, majd a jelenlévő, mintegy 60 asszony még hosszasan beszélgetett egymással egy kis harapnivaló mellett.

Ritkán adatik rá alkalom, hogy külön női mivoltunkkal is foglalkozunk. Lelki érzékenység, finomság, mélyrehatolás és alapos emberismeret jellemzi Gertraud nővért, mindez képessé teszi őt arra, hogy valóban szívünkbelől szóljon. „Karizmád van, vedd észre a különlegest!” – hangzott a nap mottója. S valóban nekünk, asszonyoknak különös képességünk van ahhoz, hogy jól és mélyen érzékeljük környezetünket.

Vedd észre, milyen a másik! Fontos, hiszen ha tudom, hogy tüskéid vannak, akkor óvatosabb leszek hozzád, elfogadom, hogy Te egy kaktusz vagy, s úgy közeledek Feléd. Akkor napsugár tudok lenni egy kaktusz számára is, hisz az a feladtunk, hogy a másikat virágzáshoz segítsük! Ehhez természetesen tudnom kell, milyen is ő, hisz ha nem ismerem, előfordulhat, hogy úgy járok, mint az egyszerű ember, aki meghívta vendégségbe a sántát, majd táncestet rendezett, s táncolni hívta. Nem kívánhatok olyat felebarátomtól, amit nem tud... Figyelmesen érzékelve a másikat, könnyebben juthatunk egy hullámhosszra. S ha ragyogó szemeket, kisugárzó erőt szeretnénk, akkor a jót kell keresnünk mindenkinben. Ehhez érdemes megismerünk a személyiség négy alaptípusát; melyet Gertraud nővér a négy évszakkal hozott összefüggésbe:

1. – szangvinikus – tavasz
2. – flegmatikus – nyár
3. – kolerikus – ősz
4. – melankolikus – tél

1. A szangvinikus olyan, mint a tavasz, tele van ötletekkel, örökké gyerek, körülötte mindig történik valami, lelke megtelik élményekkel, kérdés, elég-e ez neki... Szívesen van a középpontban, tudatosan figyelnie kell rá, hogy a másik ember is középpont. Ötletei megvalósításához nem mindig marad ereje...
2. A flegmatikus, olyan, mint a nyár: Erős napsütéssel, végeláthatatlan nyugalommal, mindenkit élni hagy, nem igénye, hogy a középpontban álljon, viszont épp ezért mindenkire kiterjedő figyelmessége a társaság középpontjává teszi.
3. A kolerikusok optimisták, pozitív beállítottságúak, kevesebbet terveznek, de ezt meg is valósítják. Erős emberek, a vezető szerep mindenhol rögtön az övék. Épp ezért szükségük van erős ellenállásra, pl. egy férjre. Az ilyen típusúak jó ha tudják, hogy nem a teljesítmény a legnagyobb érték. Gertraud nővér állítja, hogy Isten büszke a kolerikusokra, de néha el kell kapni őket, hogy észrevegyék, Isten az erősebb.
4. A melankolikusak olyanok, mint a téli hó. Mély érzéseik és gondolataik vannak, melyek hosszan tartók. Ha megbántódnak, nagy sokára lehet őket megvigasztalni. Az ilyen alkat érdekes penitenciát kaphat, meséljen vicceket, hogy kimásszon a gödörből, amibe került.



Egy esetet mesélt a nővér a melankolikus – szangvinikus párosítására. Születésnap ajándékkul azt a lehetőséget kapta a melankolikus, hogy 45 napig e-mailt írhat barátnőjének az általa tapasztalt rossz dolgokról, s ajándékkul 45 napon keresztül választ kap, mely megmutatja, hogy ugyanebben a dologban, mi a szép, az örömteli.

Összegzésként Mária személyiségében vettük sorra a négy személyiségstípus megnyilvánulásait, majd rövid csendmeditációval ért véget a lelki nap. Köszönjük Gertraud nővér, várunk 2005 novemberében!



CSALÁDAKADÉMIA HÍRADÓ

A Családkadémia 3. évfolyamának végzősei december 4-én a pécsi Székesegyházban vették át diplomájukat és kezdik meg munkájukat az egyházmegye szolgálatában.

Családtréner-képző kurzus indult a Veszprémi Egyházmegyében október 2-án Óbudaváron és november 6-án Iszkaszentgyörgyön, az esztergomi és fehérvári egyházmegye családjainak részvételével. Két résztvevő család élményeiből idézünk:

„Kissé kedvetlenül érkezünk Iszkaszentgyörgyre az első hétvégére egy szép, napsütéses novemberi szombat délután. Azért nem volt felhőtlen a kedvünk (szemben az égbolttal), mert nagyobbik kislányunk kijelentette, hogy semmiféle gyerekvigyázóval nem lesz hajlandó még csak beszélgetni sem. Rontotta a helyzetet, hogy a vigyázók közt csupán egy lány volt, a többi mind kamasz fiú, amelyet lányaink addig még csak távolról láttak...

Gyönyörű misével kezdődött a hétvége, ahol kisebbik lányunk hozta a formáját: csak akkor volt csend a kápolnában, amikor a folyosó túlsó végén nézte az akváriumot. Ekkor oldódott az első görcs: megtapasztaltuk azt, amit Schönstatton kívül szinte sehol máshol, azt az egészséges elfogadó légkört, ahol tényleg nem zavarnak a gyerekek.

A másik nagy megkönnyebbülést az okozta, hogy ígéretével ellentétben szinte nem is láttuk a nagyobbikat sem: lelkesen készítette a lampionját, kirándult az erdőben és hallgatta este a „naffiú” meséjét...”

„Lebilincselő volt egymást hallgatni és meglátni a Jóisten sajátos humorát, gondviselő kezét a házaspárok egyéni és közös életében! Számunkra a szentmise után ez volt az első hétvége csúcspontja. A sokszínűség, ami kis társaságunkban megmutatkozott azon az estén, nagy örömmel és várakozással töltött el. Másnap, amikor a Csermák házaspár előadását meghallgattuk a keresztény család értékrendjével szembenálló evilági gondolkodásról és annak torzító hatásáról a személyiségformálást illetően, még biztosabb lettem abban, hogy a Családkadémia egy olyan gazdag forrás, amelyből nem meríteni nagy-nagy „kihagyás” lett volna.

A kísértő imádságokat és a szervezéssel járó sok munkát szeretettel köszönjük!”





SCHÖNSTATT-HÍREK

Kedves Családok!

Van egy jó hírünk: Információs lappal bővült kis újságunk a mozgalom belső életéről, amelyet a schönstatti családoknak e-mailen küldünk.

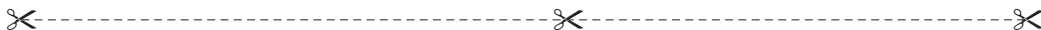
Van még egy jó hírünk: Minden olvasónknak +1 példányt ajándékozunk, amit tovább ajándékozhatnak.

Van egy karácsonyi meglepetésünk:

2005. évi falinaptár, melyet az idei számokból válogatott Oázis idézetekkel és Pfitzner Tibor rajaival illusztráltunk. Fogadjátok szeretettel!

Van egy kérésünk:

Ha lapunkat erre érdemesnek tartjátok, ajándékozhattok rokonaitoknak, barátaitoknak, ismerőseiteknek Oázis előfizetést az alábbi képeslapon és rendelhetek könyveinkből Mészáros Zsuzsánál (87/479-026) a Családok a Családért Egyesület könyveiből, ill. Palásthy Imrénél (20/9892-759) a Családakadémia-Óbudavár Egyesület könyveiből: **www.schoenstatt.hu/olvass**



Ha úgy érezzük, gazdagodunk ettől az újságtól, miért ne ajándékozhatnánk meg vele másokat is?! Előállítási költsége számonként 300 Ft, egy évre 1200 Ft, melyet a mellékelt csekken is be lehet fizetni „Oázis” megjelöléssel. Megrendelhető telefonon (87/479-002), faxon (87/479-026) e-mailen (info@schoenstatt.hu) vagy levélben.

Szeretnénk megrendelni az Oázis c. újságot példányban!

Név:

Cím:

Tel.:

Dátum:

Aláírás:

bélyeg
helye

Családok a Családért
Egyesület

Óbudavár

Fő u. 11.

Digitális tényképezés, kartográfia, kiadványtervezés, nyomdai előkészítés: Palásthy Bt.
8175 Bátorfőszőlő, Kálvária köz 3. • Tel./fax: 88/451-312 • 20/9892-759 • www.palasthybt.hu • info@palasthybt.hu

<http://www.schoenstatt.hu/oazis>

8

2

7

2



Újévi kérés

Mottó:

*Isten erejével a mázsás teher
Könnyű, mint a szalmaszál –
Nélküle mázsás súly
A szalmaszál is!*

*Új évbe indulok!
Nem tudom mi vár rám,
csak azt tudom Velem vagy,
s nem hagysz árván.*

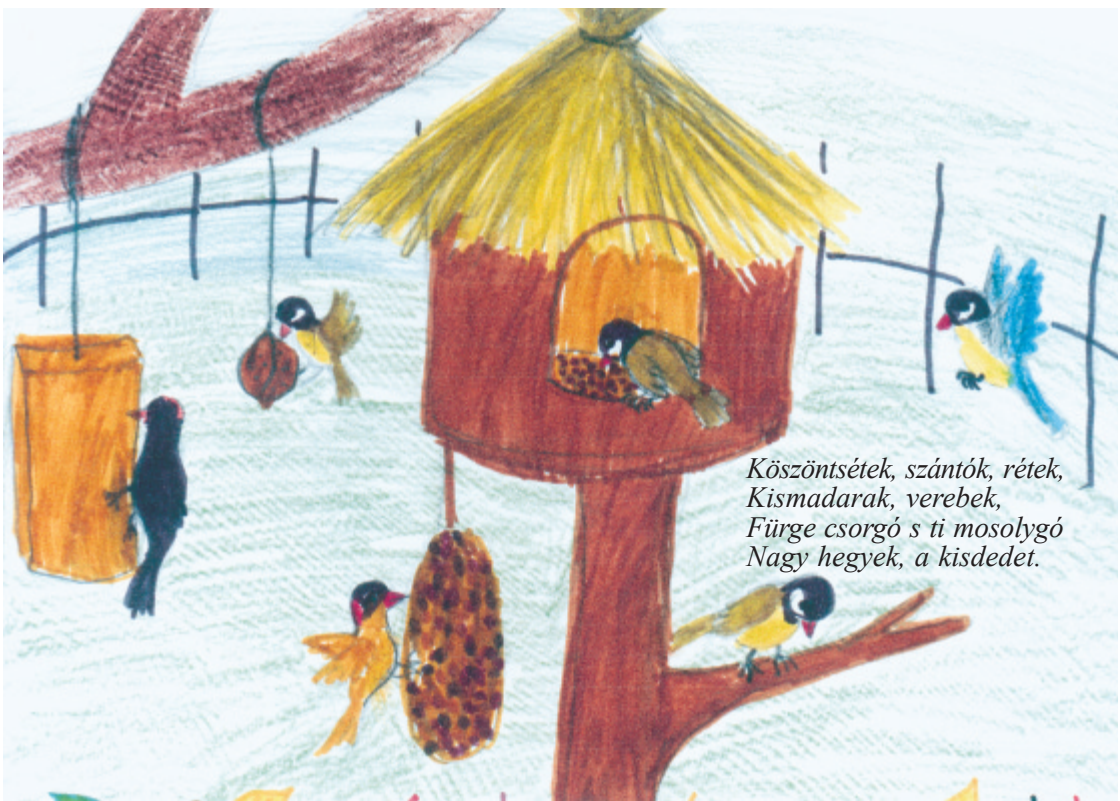
*Csak azt tudom, utam már kijelölted,
s mint bízó gyermek járhatok Előtted.*

*Te mérsz ki bút, örömet, munkát, terhet,
s irgalmad mindegyikbe áldást rejtett.
Csak egyet adj!
hogy cél-iránt haladjak,
hogy szalmaszálak alatt ne roskadjak.*

*S ha szereteted mázsás teherrel tenné
próbára ezt a gyenge vállat,
Segíts úgy hordozni mázsás terhemet
a Te erőddel!*

MINT A SZALMASZÁLAT.

(Túrmezei Erzsébet)



*Köszöntések, szántók, rétek,
Kismadarak, verebek,
Fürge csorgó s ti mosolygó
Nagy hegyek, a kisdédet.*